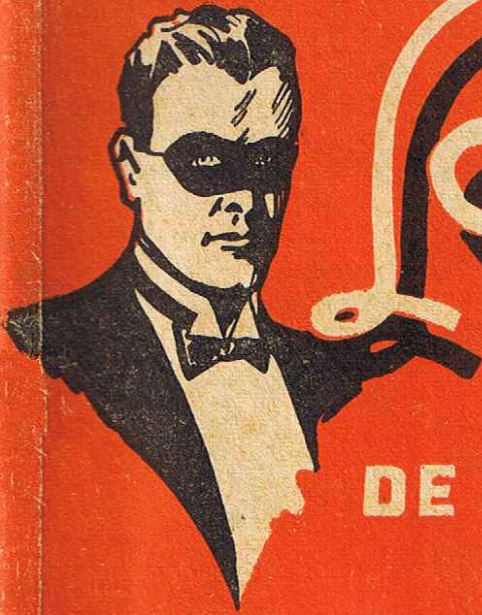

NIEUWE AVONTUREN

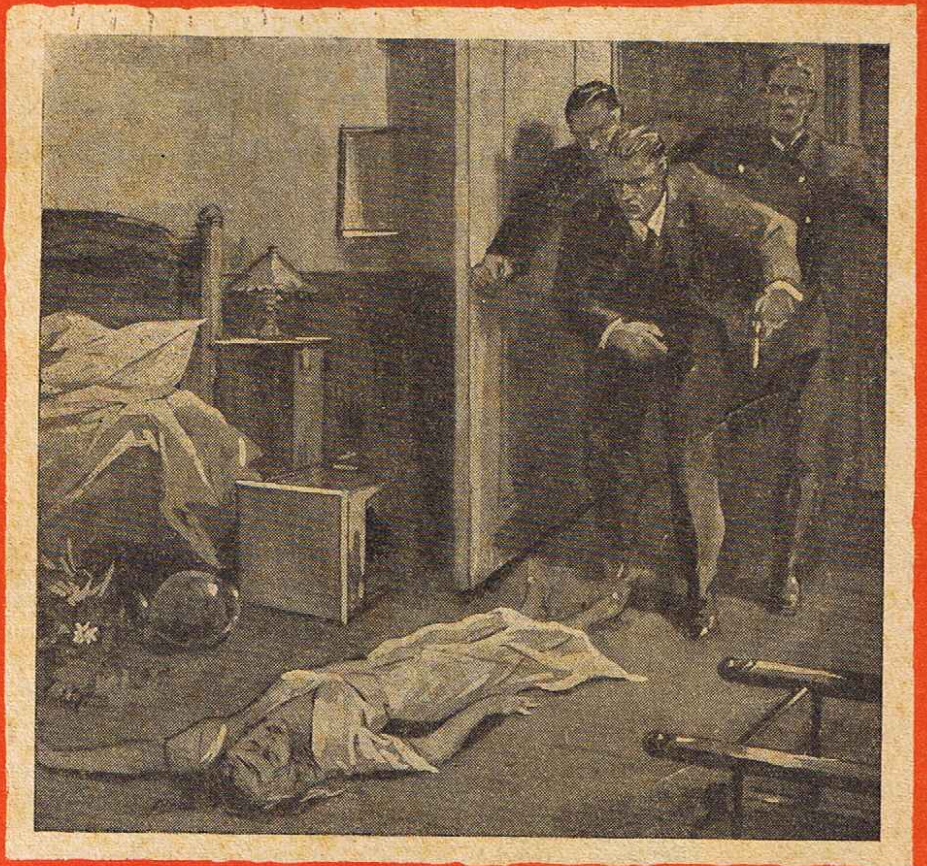
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Een Patient verdween

Nr 2124

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIË : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een Patient verdween

HOOFDSTUK I.

DE PATIENT IN HET ZIEKENHUIS

Er was 's namiddags in het grote Washington Ziekenhuis te New York een man binnen gebracht, wiens komst heel wat geheimzinnig gefluister onder het talrijke personeel van het ziekenhuis teweeg bracht.

Hij had een schotwond in de rechterschouder, niet gevaarlijk, althans niet dodelijk, maar die het toch zeker noodzakelijk zou maken, dat hij minstens veertien dagen in het hospitaal verbleef.

De geneesheer van de inrichting, die op dat ogenblik dienst had, constateerde aanstonds, dat de kogel in het schouderblad was blijven steken en vóór alles

zou men het projectiel moeten verwijderen.

De gewonde, blijkbaar nog jong en gekleed als eenvoudig werkman, was binnen gebracht door twee andere personen en één daarvan was zelfs tamelijk ernstig gekwetst aan twee vingers van de rechterhand.

Een hunner, een man van geweldige lichaamsbouw, was als chauffeur gekleed, de tweede als gasfitter, elektriker of iets dergelijks, met een werkkieel van grijs linnen, die één geheel vormde met de wijde pantalon.

Ofschoon hij er naar het uiterlijk uitzag als een werkman, bestelde hij dadelijk voor zijn kameraad een afzonderlijk vertrek in de eerste klasse en verklaarde, dat er volstrekt niet op de kosten zou worden gelet, en dat hij slechts wenste, zijn vriend zo spoedig mogelijk genezen te zien.

Hij stond er ook bepaald op tegenwoordig te zijn bij het uithalen van de kogel.

Hij bleef tot de operatie had plaats gehad en de kogel met goed gevolg verwijderd was en totdat zijn vriend naar een vertrek op de derde verdieping was gebracht, waarvan het grote venster uitzicht had op het uitgestrekte park, hetwelk het gasthuis omgaf.

Toen pas, en nadat hij de jonge man, die zeer bleek en blijkbaar door bloedverlies verzwakt was, hartelijk de linkerhand had gedrukt, welk voorbeeld door zijn herculisch gebouwde metgezel werd gevolgd, verliet hij het ziekenvertrek.

Hij had echter een aanzienlijk bedrag vooruit moeten betalen en wederom was het voor de directeur een bron van verbazing, toen hij de man een dikke portefeuille te voorschijn zag halen, die blijkbaar gevuld was met bankpapier.

Hij kreeg zijn kwitantie, nadat hij verklaard had Hudson te heten en als de naam van zijn gewonde kameraad Green had opgegeven, waarop hij en zijn makker 't vertrek verlieten.

En van dat ogenblik af deden de praatjes onder het personeel de ronde:

Wie waren deze drie mannen?

Hoe kwam die eenvoudig geklede jongeman, blijkbaar een arbeider, aan een schotwond in de schouder?

Hoe was het mogelijk, dat een simpel gasfitter zijn portefeuille vol bankpapier van grote waarde had?

Waarom liet hij zijn vriend een afzonderlijke kamer geven, inplaats van hem naar de gemeenschappelijke mannenzaal te zenden, waar hij het toch ook goed zou hebben.

Dat waren alle vragen, die om opheldering vroegen!

En de geheimzinnigheid werd zeker niet weggenomen, toen er diezelfde avond iets merkwaardigs voorviel.

De verpleegster, die Green moest oppassen en zijn verband moest vernieuwen, morste bij ongeluk een paar dropfels aether op het gelaat van de gewonde.

Zij schrikte, veegde de druppels haastig weg en nam daarbij tevens, tot haar verwondering, een dun laagje verf mee.

Daar de gewonde in een koortsachtige sluimer lag en hiervan blijkbaar niets bemerkte, trachtte zij met een in water bevochtigde vinger wat meer van deze verf te verwijderen, maar daarin slaagde zij niet.

Pas toen zij opnieuw een weinig van de bijtende vloeistof aanwendde, slaagde zij er in de donkerbruine, onder de ogen rode gelaatskleur te verwijderen, al was het dan met grote moeite.

Natuurlijk stelde zij aanstonds de directeur van het ziekenhuis, Brimstone geheten, van deze zonderlinge ontdekking in kennis.

Deze ging zich zelf overtuigen en schudde toen nadenkend, en zelfs ten hoogste verbaasd, het witte hoofd.

— Dat is een heel wonderlijke zaak! bromde hij. Deze man is blijkbaar gegrimeerd, maar met welk doel? En waarom is die verf zo stevig op zijn huid gebracht, dat zij er slechts door middel van een bijtende vloeistof en dan nog met moeite is af te werken? De toneelspelers gebruiken immers een geheel andere stof, welke men gemakkelijk met een droge doek weer kan afwrijven!

Hij keek de onrustig sluimerende jongeman enige tijd hoofdschuddend aan, en verliet toen schouderophalend het vertrek, met het vaste voornemen, de politie in kennis te stellen van zijn ontdekking.

Maar hij opende nogmaals de deur om de verpleegster te zeggen:

— Tracht de gehele verflaag van zijn gezicht te verwijderen, maar pas vooral op de ogen!

— Ik zal mijn best doen, directeur! antwoordde de verpleegster en zij zette zich dadelijk aan het werk, om met een linnen lapje in aether gedrenkt, de verflaag van het gelaat van de gewonde te weken.

Het was een moeilijke en langdurige arbeid, maar die toch ten slotte beloond werd.

Er vertoonde zich een jeugdig, knap gelaat, met een huid, bijna zo teder als die van een vrouw, fraai gewelfde wenkbrauwen en een hoog blank voorhoofd.

— Wie weet, draagt hij ook nog wel een pruik! mompelde de verpleegster, terwijl zij een paar krullen van het rossige haar tussen de vingers nam.

Zij keek aandachtig toe, maar het was haar onmogelijk te zeggen, of het hoofdhaar echt dan wel vals was.

Maar eindelijk, na heel wat vergeefse pogingen, ontdekte zij een dunne streep, een soort afscheiding, hoog boven aan het voorhoofd.

Niet zonder moeite wist zij haar nagel te krijgen onder de zogenaamde « kap » van een voortreffelijk nagemaakte pruik, zo dun als een varkensblaas, maar buitengewoon sterk.

Zij wist de kap telkens een weinig hoger op te schuiven, moest hier en daar enkele haakjes losmaken, in het haar verborgen en kon toen eindelijk de pruik wegschuiven.

En nu vertoonde zich een overvloed van blonde, glanzende krullen!

De man, die hier gewond terneder lag, heette Charles Brand.

Hij was de intieme vriend, de trouwe metgezel van John Raffles, de Londense Gentleman-Inbreker, die enige weken te voren, gedreven door zijn zucht naar avonturen, naar New York was gekomen, niet op de gewone wijze evenwel, dus met een mailboot, maar met een vliegtuig, de « Duivel der Lucht » geheten, welke een snelheid bezat, gro-

ter dan die, waarop de snelste, tot op dat oogenblik vervaardigde vliegtuig-machines konden bogen. Deze machine was door Raffles zelf vervaardigd en berustte op een principe dat hij « elektrische straalaandrijving » noemde en waardoor hij een snelheid bereikte, die tot dusverre onbereikbaar werd geacht, namelijk van ruim duizend kilometer per uur.

Hoe werd Charles Brand gewond en waarom had hij zich zodanig vermomd, dat het moeite kostte, zijn ware wezen-trekken weer aan het licht te brengen?

Het is in weinige woorden mede te delen.

John Raffles, de langgezochte tegenstander van de Londense politie, had, nauwelijks te New York aangekomen, de strijd aangeboden met een hoogst gevaarlijke bende, die de naam droeg van Het Kwade Oog en die schrik en ontsteltenis verspreid had in geheel New York.

Deze bende werd aangevoerd door een man, die zich in een ondoordringbaar waas van geheimzinnigheid had weten te hullen. Niemand wist wie die aanvoerder was, niemand had ooit zijn gelaat gezien, zelfs niet de hoogstgeplaatste luitenanten, die onder zijn bevelen stonden.

Niet lang had deze geweldige worsteling geduurd tussen de New Yorkse politie, bijgestaan door Raffles, Charles Brand en zijn verknochte chauffeur James Henderson enerzijds, en de bende van het Kwade Oog anderzijds, of er verscheen een derde persoon ten tonele.

Dat was Dr. Fox, de doodsvijand van Raffles, de chef van een internationale bende, die in macht en getalsterkte die van het Kwade Oog nog verre overtrof, en die haar zetel in Londen had.

Veertien dagen vóór hij te New York voet aan land zette, zat Dr. Fox nog in een cel in het huis van bewaring te Londen, in afwachting van het begin van zijn proces, hetwelk zeer waarschijnlijk zou zijn uitgelopen op zijn veroordeling tot de strop.

Hij wist echter met behulp van zijn medeplichtigen te ontsnappen en in de plaats van een stoker, die overvallen en van zijn papieren beroofd werd, aan boord van een grote mailboot de overtocht te doen.

Het was een zeer stout waagstuk, maar het gelukte en dadelijk stelde Fox zich in verbinding met de voornaamste luitenants van de «Moloch», zo was de bijnaam van de man, die het bevel voerde over de bende van Het Kwade Oog.

Hij maakte dadelijk een veldtochtplan op en nam een zeer knappe, jonge vrouw, lid van de bende, in de arm, om aldus te trachten John Raffles in handen te krijgen, door één zijner helpers zodanig onder de invloed der demonische schoonheid dezer vrouw te brengen, dat hij daardoor zijn vriend zou verraden.

De bom barstte echter verkeerd, in plaats van met de helper van Raffles, kreeg de vrouw met de Grote Onbekende zelf te doen, en zij, die jaren lang met een gemoed, koud als ijs, met mannenharten had gespeeld, zag zich op haar beurt overwonnen door een gevoel, zoals zij het nimmer had gekend, maar dat tot haar grote spijt niet beantwoord werd. En zij redde Raffles.

Zij bracht zich zelf door dit verraad in groot gevaar, maar Raffles wist haar te bevrijden uit de handen van haar wraakzuchtige medeplichtigen en haar, die zelf het leven gewaagd had om hem te redden, veilig met zijn vliegmaschine naar Engeland over te brengen, om dadelijk daarop weer naar New York terug te keren en zich aanstonds weer in het heetst van de strijd te werpen.

Het bleek al spoedig, dat de bende, hoe talrijk en goed georganiseerd ook, niet was opgewassen tegen de schrandereid en de stoutmoedigheid van de Grote Onbekende, bijgestaan door zijn beide makkers en met de hulp van de gehele New Yorkse politie.

Hierbij deed zich nu een heel eigenaardig geval voor.

Door verschillende oorzaken was de hoofdcommissaris van politie tot de overtuiging gekomen, dat de zogenaamde particuliere detective Jerome Bliss, die, naar New York heette te zijn gekomen om jacht te maken op Dr. Fox, niemand anders kon zijn dan John Raffles in eigen persoon.

Maar men hield zich bij de politie van de domme, voorlopig althans.

Op dit ogenblik was Raffles in ieder geval een zeer kostbare bondgenoot en men zou wel dwaas zijn, nu aanstonds gehoor te geven aan het verzoek van het Londense Ministerie van Justitie, om John Raffles, zodra hij kon worden aangehouden, uit te leveren.

De hoofdcommissaris ontveinsde het zich niet, dat zijn mannen, zijn detectives, zijn beste speurneuzen al bitter weinig hadden kunnen uitrichten, wanneer John Raffles niet bij talloze gelegenheden ten tonele was verschenen, en met buitengewone schrandereid opnieuw een val opzette, waarin vroeg of laat de bandieten moesten lopen.

Wel is waar stelde Raffles zich even vaak aan het gevaar bloot zijn leven te verliezen, maar het doel werd bereikt. Langzamerhand geraakte een groot aantal leden van de gevaarlijke misdadigersbende, die voor geen enkele gruweldaad terugschrikte, in gevangenschap.

Maar hiermede was Raffles niet tevreden.

Het was zijn doel de Moloch zelf in handen te krijgen en onschadelijk te maken, als het kon, en ook hierin slaagde hij tenslotte.

Na een reeks gevaarvolle avonturen mocht het hem gelukken, te ontdekken wie en wat de Moloch was, één der rijkste inwoners van New York, die een prachtig huis bewoonde, gehuwd was en vader van twee kinderen.

De ellendeling werd als het ware als een vos uit zijn hol gerookt en bij de achtervolging, die daarop plaats vond, verloor hij op tragische wijze het leven;

hij stortte van een hoogte van dertig meter te pletter op de voorstevan van een sleepboot, toen hij van de Brooklyn Bridge in de rivier wilde springen, ten einde zich zwemmend te redden.

Dit was een zeer zware slag voor de bende van het Kwade Oog, te meer, omdat terzelfder tijd nog een aantal luitnants werden gevangen genomen.

Maar de genadeslag kreeg zij, toen ook Dr Fox, die ruim een jaar lang een

strijd op leven en dood had gevoerd met Raffles, het leven verloor.

Dat was de dag te voren gebeurd.

Charles Brand was bij die vreselijke strijd gewond en Henderson, de reus, was degene geweest, die Dr Fox gedood had, juist toen deze op het punt stond, zijn ontwapende tegenstander, John Raffles, neer te schieten.

En daarom nu lag Charles Brand in die eenzame kamer op de derde verdieping van het Washington Hospitaal.

HOOFDSTUK II

GEVAARLIJKE VERWIKKELINGEN

Het was de volgende dag omstreeks twee uur in de namiddag en het bezoekuur had zo even geslagen.

Vóór het gasthuis hield een auto stil, en daaruit stegen Raffles en James Henderson, nog altijd als eenvoudige werklieden gekleed.

Zij gingen de vestibule binnen, waar de portier hen tegemoet trad.

— Kunnen wij onze vriend Green bezoeken? vroeg Raffles.

— Neen, mijnheer! antwoordde de man hoofdschuddend.

— Niet? vroeg Raffles verbaasd. Het bezoekuur is toch reeds aangebroken?

— Dat wel, maar de geneesheer-directeur heeft streng bevel gegeven, dat de zieke in geen geval mocht worden gestoord, hij heeft van nacht koorts gekregen en de grootste voorzichtigheid moet worden in acht genomen. Bezoeken kan hij de eerste dagen zeer stellig niet ontvangen; hij zou u trouwens in het geheel niet herkennen. Maar daar komt de dokter zelf aan, hij kan u mijn woorden bevestigen.

Inderdaad passeerde de geneesheer juist met vlugge stappen de vestibule en bleef staan, toen hij Raffles en Henderson gewaar werd.

Raffles trad op hem toe en zei met een stem, die van ingehouden aandoening trilde:

— Dokter, er is toch, hoop ik, geen gevaar?

— Er is geen onmiddellijk gevaar, mijnheer, antwoordde de geneesheer op ernstige toon, maar het is noodzakelijk, dat de zieke volstrekt rust krijgt, ten minste gedurende de eerste dagen.

— Er zijn toch geen complicaties?

— Dat niet, maar er is wondkoorts ingetreden.

Raffles zweeg.

Hij was zelf een voortreffelijk geneesheer en hij wist, wat dit te betekenen had.

Het zou geen doel hebben en de gewonde slechts kunnen verontrusten, wanneer hij nu bezocht werd.

Waarschijnlijk zou hij Raffles in het geheel niet herkennen.

— Morgen keren wij terug, dokter, en waarschijnlijk komen wij vanavond nog eens informeren! zei Raffles op doffe toon. Gij weet niet, wat Green voor ons beiden is, ik zou zijn dood, geloof ik, niet kunnen verdragen!

— Als gij vanavond terugkeert, dan hoop ik u betere berichten te kunnen geven, maar ik ben er niet zeker van! hernam de geneesheer, terwijl hij de beide mannen weer naar de deur geleidde.

Het volgende ogenblik stonden Raffles en Henderson weer op het brede terras.

— De dood van Fox zou te duur betaald zijn, als wij mijnheer Brand moesten missen, Mylord! zei Henderson op sombere toon.

— Veel te duur, James! zei Raffles met strakke ogen en trillende mondhoeken.

— Maar mijnheer Brand heeft gelukkig een ijzersterk gestel, ik ben zeker, dat hij er van bovenop zal komen! hernam de reus vol vertrouwen.

Raffles wilde reeds de brede trappen van het terras afdalen, toen hij plotseeling Henderson bij de arm greep en staan bleef.

Hij had twee mannen gezien, als stratenmakers gekleed, die met de handen in de zakken en schijnbaar doelloos, aan de overzijde van de brede straat slenterden en daarbij voortdurend met inge-

spannen aandacht naar het ziekenhuis schenen te kijken.

Henderson had Raffles enigszins verwonderd aangekeken en vroeg nu:

— Wat is er, Mylord?

— Kijk eens naar die twee lieden daarginds!

— Die twee stratenmakers meent gij toch niet?

— Hen meen ik juist!

— Ik kijk, Mylord, maar ik kan niets bizonders aan hen opmerken!

— Zij hebben zich ook goed vermomd! Een hunner behoort tot de bende!

— Wat zegt u daar, Mylord? Maar is die bandietentrop dan nog niet vernietigd?

— Er zal spoedig weinig meer van over zijn, James, want de leiders zitten allen gevangen, maar het spreekt van zelf, dat maar niet zo aanstonds alle leden tegelijkertijd uitgeroeid konden worden!

— En wat zouden zij hier doen, denkt u, Mylord?

— Ik vrees, dat zij hier niet met goede bedoelingen rondzwerven, James, gaf Raffles ten antwoord.

— Wat bedoelt u? hernam de reus verschrikt. Zij zullen het toch bijgeval niet op mijnheer Brand voorzien hebben?

— Ik vrees juist dat dit inderdaad het geval is, beste James! Bedenk eens, dat wij niet alleen de Moloch, maar dat wij ook Dr. Fox naar de plek hebben gezonden, waar zij al lang thuis behoorden, de hel! En daarvoor zullen zij wraak willen nemen!

— Maar Mylord, hoe kunnen zij reeds nu weten, dat wij dit deden?

— Heel eenvoudig, James, ben je dan vergeten, dat er in het huis, waar je Fox zijn verdiende loon hebt gegeven, nog meer lieden waren? Herinner je je dan niet, dat wij de twee schurken vrij uit hebben moeten laten gaan, die daar waren, omdat wij al onze aandacht bij mijnheer Brand moesten bepalen?

— Dat is waar ook! riep Henderson, terwijl hij zijn geweldige vuisten balde, en nu herken ik ook die ene kerel; het is Mad Pete, de kroegbaas uit de havenwijk.

— Juist, James!

— Maar dan ga ik hem aanstonds achterna om hem te grijpen en aan de politie uit te leveren, Mylord! riep Henderson woedend.

En reeds maakte hij aanstalten om de daad bij het woord te voegen, toen de twee kerels eensklaps in een auto stapten en snel wegreden.

Raffles was in gedachten verzonken blijven staan en keerde toen resoluut weer in het ziekenhuis terug, na Henderson te hebben toegeroepen:

— Wacht even op mij, ik kom dadelijk terug!

De geneesheer-directeur bleek zich nog altijd in de vestibule te bevinden en Raffles liep dadelijk naar hem toe en zei op ernstige toon:

— Excuseer mij, dokter, ik heb u iets zeer gewichtigs te vragen!

— Betreft het uw vriend, die hier verpleegd wordt?

— Ja. Ik wil u wel bekennen, dat hij, zowel als ik, in deze stad vijanden hebben, meedogenloze vijanden, die het op ons leven hebben gemunt. Eén hunner heeft hem de wonden toegebracht, die zijn opneming in het ziekenhuis noodzakelijk maakten. Welnu, ik heb alle reden te vrezen, dat zij het hierbij niet zullen laten en alles in 't werk zullen stellen aan hun wraakzucht te voldoen!

— Maar dat is vreselijk, wat gij daar zegt! hernam de geneesheer. Zijt gij er zeker van?

— Volkomen zeker! Wit gij mij beloven, dokter, dat men mijn vriend zeer zorgvuldig zal bewaken?

— Dat beloof ik u! Het zou trouwens zeer moeilijk zijn, hier binnen te dringen, dat verzeker ik u!

Raffles ging heen, ofschoon nog verre van gerustgesteld.

Raffles en Henderson spraken niet veel, nadat zij weer in de auto hadden plaats genomen, die hen naar een der voorsteden van New York zou brengen, waar zij tijdelijk een kleine kamer hadden gehuurd, in afwachting van het ogenblik, dat Brand weer genezen zou zijn en zij de terugreis naar Londen zouden kunnen ondernemen.

Terwijl Raffles en Henderson aldus in snelle vaart door de straten van New York werden gevoerd, besteedde de geneesheer-directeur de brede trappen, die naar de derde verdieping van het gasthuis voerden en trad daar een klein ontvangvertrek binnen, hetwelk ten dienste stond van bezoekers, die kwamen om hun bloedverwanten of vrienden te zien, die in de hoogste klasse afzonderlijk verpleegd werden.

Hij trof hier een inspecteur van politie aan, benevens een man met een vierkant gezicht, diep in de kassen schuilende ogen en borstelige wenkbrauwen, Jim Powell, een van de beste en schranderste detectives van de gehele New Yorkse politie.

De beide heren stonden op, toen de geneesheer binnentrad en de inspecteur, Hay geheten, ging haastig op de geneesheer toe en vroeg:

— Is hij er geweest?

— Ja, en vergezeld door dezelfde man, die gisteren de gewonde in zijn armen binnen droeg, een ware reus, die mij in staat lijkt te zijn desnoods een paard op zijn rug mede te dragen!

— Hoe staat het met de gewonde?

— Hij maakt het betrekkelijk goed. De koorts is geheel geweken! Gij weet, waarom ik u verzocht heb, hier te komen? De man droeg een pruik en was voortreffelijk gegrimeerd en vannacht heeft hij in zijn koorts geijld en daarbij dingen gezegd, die mij noopten, u onmiddellijk op de hoogte te stellen van hetgeen er was voorgevallen. Hij noemde herhaaldelijk de naam van John Raffles, van Dr. Fox en van de Moloch en sprak ook nu en dan de naam van Bliss uit.

— Die naam had Raffles aangenomen, toen hij zich met ons in verbinding stelde, dokter! zei Powell, die zijn aantekenboekje had te voorschijn gehaald. Hij gaf zich uit voor een Engels detective in particuliere dienst.

— En gij hebt al die tijd vermoed, wie die Bliss inderdaad was? vroeg de geneesheer, terwijl hij Powell scherp opnam.

— Wij wisten het niet zeker, dokter,

maar wij hadden er wel een sterk vermoeden van! antwoordde Powell, een weinig verlegen.

— Gij hebt hem desniettemin niet gearresteerd?

— Dan zouden wij onze eigen ruiten hebben ingegoooid! riep inspecteur Hay uit. Raffles of Bliss, die man was van een schranderheid, van een doorzicht en van een stoutmoedigheid, waarvoor men in ieder geval groot respect moest koesteren!

— En desondanks zoudt u geen ogenblik aarzelen, hem thans te arresteren, nu de bende van Het Kwade Oog is uitgeroeid? ging de geneesheer voort.

— Dat is onze plicht, dokter! hernam Powell kortaf.

De geneesheer bromde meesmuilend iets voor zich heen, maar hij was zelf een man van orde en een voorstander van de beschaving der wet tot iedere prijs en daarom ging hij niet verder op dit onderwerp door.

— Wij zouden gaarne de gewonde eens zien, dokter! hernam Hay. Daartegen zullen wel geen bezwaren zijn?

— Volstrekt niet, mijnheer! Gij moogt echter slechts kort bij hem blijven, want de koorts is pas van ochtend geweken en hij mag zich volstrekt niet opwinden! Indien hij slaapt, moogt gij hem ook niet wekken.

— Dat beloven wij u!

— Wees dan zo goed mij te volgen!

De geneesheer verliet het vertrek en ging de beide politiebeamten voor naar de kamer waar Charles Brand verpleegd werd.

De geneesheer opende zeer zacht de gangdeur en wendde zich op fluisterende toon tot de verpleegster met de vraag:

— Slaapt hij?

— Sinds een half uur, dokter!

— Open dan het gordijn een weinig, zodat wij goed licht hebben!

De verpleegster liep op de punten van haar voeten naar het raam en schoof het gordijn terug.

De beide politiebeamten waren reeds zacht naderbij getreden en stonden nu voor het bed.

Zij keken enige minuten zwiġgend naar het bleke gelaat van de slapende man, beschauwden nauwkeurig de pruik welke de verpleegster hun zwiġgend overhandigde en wisselden een veelbetekenenden blik met elkaar.

Toen zei Hay op zachte toon :

— Er valt geen ogenblik aan te twiġfelen; dit is de man, met wie Raffles samenwerkte en die er ook bij was, toen wij de Moloch achtervolgden !

— Hij is het, en door hem zullen wij ook Raffles in handen krijgen ! voegde de inspecteur er op gedempte toon aan toe.

HOOFDSTUK III.

DE AANSLAG

Diezelfde avond, omstreeks half negen, was er in het hospitaal een man binnengebracht, diē door een auto overreden was.

De chauffeur kwam stotterend en zeer verschrikt zijn verhaal doen, blijkbaar onder de indruk van het gebeurde.

De geneesheer onderzocht de man, die overreden was, maar kon volstrekt geen uiterlijke kwetsuren aan hem ontdekken, met uitzondering van een schaafwonde aan het been.

Maar daar de man voortdurend kreunde, hevig transpireerde en volgens het zeggen van de chauffeur, ook bloed opgegeven had, werd hij naar de algemene mannenzaal gebracht en daar in een der vacante bedden neergelegd.

Hij was blijkbaar een arbeider, te oordelen naar zijn kleren.

Daar hij niet in staat was om te antwoorden op de vragen, die hem gesteld werden, moest het carton boven zijn bed voorlopig oningevuld blijven.

Het werd donker en hier en daar werd het elektrische licht ontstoken in de grote zaal, die bijna twee honderd bedden telde.

Enkele zaalbedienden drentelden heen en weer en een paar verpleegsters liepen nog eens langs de bedden, om zich te overtuigen, dat de aan haar zorg toevertrouwde zieken niets nodig hadden.

Toen het negen uur sloeg, werd het elektrische licht op een paar lichtpunten na, uitgedraaid, want dit was het uur, dat voor het begin van de nacht was vastgesteld.

De meeste verpleegsters verlieten de zaal, op twee na, die de nachtwoak hadden en die pas enige uren later, om twee uur in de nacht, zouden worden afge-lost.

Zij namen plaats aan een kleine tafel, die ongeveer in het midden van de zaal in de grote doorloop was geplaatst en maakten het zich gemakkelijk.

Zij hadden ieder een boek bij zich en wisselden nu en dan op zachte toon een paar woorden met elkaar, of wel stonden zij op om even langs de bedden te lopen; maar alle zieken sluimerden gerust, of zij waren zo zwak, dat zij zich in het geheel niet bewogen en evengoed dood hadden kunnen zijn.

De arbeider, die overreden was, lag met gesloten ogen op de rug en kreunde heel zachtjes, met vertrokken gelaat en half geopende lippen.

Om elf uur bracht een zaalbediende een blad, waarop koffie en een paar stukken gebak, en toen de verpleegsters deze genuttigd hadden, namen zij hun boek weer op. Het duurde evenwel niet lang, of hun hoofden begonnen te knikken en zij schenen in te dommelen, on-

der de invloed van hun zware dagtaak en ondanks het verbod.

Geheel stil werd het niet in de grote zaal, want sommige zieken snurkten luid, terwijl anderen kreunden van pijn, rochelden of zich onrustig op hun sponde heen en weer wentelden.

En zo kwam het misschien, dat de verpleegsters niet hoorden, hoe ergens zachtjes een bed kraakte.

Het was het bed van de overreden arbeider.

Met een zeer vlugge beweging had hij zich uit het lage bed gewenteld en lag nu even stil tussen de nauwe doorgang van zijn bed en dat van zijn buurman.

Maar deze zou zeker niet naar hem omzien, want de ongelukkige was ten dode opgeschreven en zijn laatste uur zou spoedig geslagen hebben.

Als een slang kroop de man onder verscheidene bedden door, zonder enig gerucht te maken.

Eindelijk bereikte hij een kleine zijdeur, waardoor hij de gehele dag verpleegsters of zaalbedienden had zien komen en gaan.

Hij wachtte weer een ogenblik, richtte zich halverwege op, draaide heel voorzichtig de kruk van de deur om en opende deze op een kier.

Een smalle gang strekte zich voor hem uit.

Vlug als de gedachte kroop de man door de nauwe opening en sloot de deur weer geruisloos achter zich dicht.

Hij richtte zich nu op, dacht een ogenblik na en bromde toen voor zich heen:

— Ik weet het al; deze gang loopt uit op een portaal en zo bereik ik de trap naar de derde verdieping. Ik zal mij moeten haasten, want als men mij overvalt, dan is alles verloren.

Vlug liep hij de gang ten einde, bereikte het portaal, vond de trap en begon deze haastig te beklimmen.

Twee maal moest hij zich verschuilen in een nis, omdat hij haastige voetstappen hoorde, maar toen had hij ook ongehinderd de derde verdieping bereikt.

Weer stond hij stil, de adem inhoudende om te luisteren, maar toen hij niets vernam, zette hij zijn weg voort

en sloop nu door de brede gang, die zich voor hem uitstreckte, de deuren tellend, tot hij stilhield en hees voor zich heen fluisterde:

— In deze kamer moet hij liggen! Een verpleegster zal er nu wel niet bij hem zijn, en als dat wel het geval mocht wezen... des te erger voor haar! Het Kwade Oog zal tonen, hoe het zich weet te wreken!

De man bracht de hand naar de vracht verward haar, dat zijn hoofd in overvloed bedekte en na enig tasten haalde hij daaruit een zeer klein, houten kokertje te voorschijn, nauwelijks een paar centimeter lang en niet dikker dan een griffel.

Hij schroefde er het dekseltje af, en hierin bleek nu een fijne, gewone naaiaald te zijn bevestigd, die in het kokertje verborgen had gezeten.

De man bekeek het schijnbaar onschuldige voorwerpje grinnkend en mompelde in zich zelf:

— Die naald is in snel werkend vergif gedompeld en een kleine schram hiermede is al voldoende, om de dood te veroorzaken! Misschien zal de verpleegster om hulp roepen, zodra ik binnenkom, maar ik weet wel, hoe ik mij snel uit de voeten kan maken, vóór zij mij kunnen grijpen!

Mad Pete, want de zogenaamde arbeider was niemand anders, vatte voorzichtig de knop van de deur, draaide die om en bemerkte tot zijn vreugde, dat hij de deur kon openduwen.

De ziekenkamer was schaars verlicht door een schemerlamp, die op een tafel in het midden van het vertrek stond.

Dicht bij het raam stond een bed en daar lag de gewonde, die blijkbaar in een rustige sluimer was verzonken.

De verpleegster zat aan het hoofdeinde, half met het gelaat van de deur afgewend en met het hoofd voorover.

Blijkbaar was ook zij in slaap gevallen, tenminste zij bewoog zich in het geheel niet.

Pete duwde de deur nog wat verder open, maar plotseling deed het geluid van een elektrische schel, die ratelend overging, hem hevig schrikken.

Hij dacht niet anders dan dat hij, door de deur te openen, een alarm-signaal in beweging had gebracht, maar hierin vergiste hij zich.

Het toeval had slechts gewild, dat in een aangrenzend vertrek een patient op de belknop onder het bereik van zijn hand had gedrukt.

Onmiddellijk naderden er voetstappen en toen klonk er een kreet van verbazing achter de bandiet.

Een oppasser stond op de drempel van de geopende deur en keek achterdochtig naar de man in zijn nachtgoed en op blote voeten, die daar in de ziekenkamer van de eerste klasse stond, waar hij blijkbaar niets te maken had.

De verpleegster had de kreet gehoord en verschrikt het hoofd omgewend.

Zij slaakte op haar beurt een gil en sprong op, terwijl zij zich met uitgestrekte armen voor de gewonde patient plaatste, die aan haar zorgen was toevertrouwd.

De bandiet zag blijkbaar in, dat hij zijn plannen nu niet meer zou kunnen volbrengen, want reeds was een tweede verpleger komen toesnellen, die dadelijk op hem toetrad en hem ruw vastgreep met de uitroep:

— Wat moet jij hier man? Wat wil je?

Hij had Mad Pete bij de rechterarm gegrepen en schudde hem heftig heen en weer.

Aldus onverwacht aangevallen, liet de moordenaar de vergiftigde naald uit zijn vingers glijpen.

En het volgend ogenblik slaakte hij een dierlijk gebrul, dat in bijna alle hoeken van het grote gebouw moest worden gehoord; de dodelijke naald was hem in de blote voet gedrongen.

Met een bovenmenselijke inspanning rukte Mad Pete zich los, bukte zich en trok de naald uit zijn voet.

Aan het uiteinde hing een fijn, rood pareltje; het was bloed!

— Red mij! Red mij! brulde de moordenaar. Het is vergif! Zet mijn voet af, als het niet anders kan, maar vlug, vlug! Anders sterf ik binnen een kwartier!

De kreten van de ongelukkige waren zo vreselijk om aan te horen, dat de dodelijk ontstelde verpleegster de oren dichtield, witter dan het laken van het bed, waarnaast zij was neergevallen.

De beide verplegers, die aanstonds alles hadden begrepen, grepen Mad Pete aan en ijlden, zo snel zij konden, met hem voort, teneinde hem naar de operatiezaal te brengen.

Onmiddellijk was het gehele ziekenhuis in rep en roer.

De geneesheer-directeur werd dadelijk gehaald en zo vlug het slechts mogelijk was, werd alles in gereedheid gebracht om de gewonde voet, die reeds zwart begon te verkleuren, te amputeren.

De steeds jammerlijk brullende moordenaar werd op de operatietafel uitgestrekt en enige minuten later had de chirurg, die zijn kalmte geen ogenblik had verloren, de operatie volbracht.

De verpleegsters, die daartoe reeds gereed stonden, verbonden de bloedige beenstomp, waarna de geneesheer zich alles liet verklaren.

Hij schudde ernstig het hoofd en zei:

— Wanneer dus de amputatie niet tijdig was geschied, dan zou het noodlot gesproken hebben, dan had deze ellendeling zich zelf de dood gebracht.

Mad Pete die van pijn bewusteloos was geworden, werd naar een kamer gebracht en daar op een bed neergelegd.

De geneesheer kwam nog eens naar hem kijken, schudde het hoofd en bromde iets in zich zelf, dat alleen hij zelf kon verstaan.

Daarop begaf hij zich haastig naar zijn kamer, waar hij zich nog eens alles nauwkeurig liet mededelen.

De beide surveillantes in de grote mannenzaal werden geroepen en kregen een zeer ernstige berisping wegens hun onoplettendheid.

Want het was bij het eerste onderzoek reeds dadelijk gebleken, dat de man, die in de kamer van de gewonde patient was doorgedrongen met het doel, hem van het leven te beroven, dezelfde was, die zich in het ziekenhuis had la-

ten opnemen onder voorwendsel, dat hij onder een auto was geraakt.

Het sprak van zelf, dat de chauffeur mede in het complot was geweest.

Men zocht voorzichtig de kamer af, waar de gewonde patient lag, en vond al spoedig de dodelijke naald, die aanstonds naar het laboratorium werd gebracht om daar zorgvuldig te worden onderzocht.

Zij bleek gedompeld te zijn in een zeer snelwerkend vergift, hetwelk veel wordt gebruikt door wilde stammen in Midden Afrika, die nog op een zeer lage trap van ontwikkeling staan, om er de punten van hun pijlen mede te vergifigen.

De directeur stelde dadelijk de politie van een en ander op de hoogte, en het duurde niet lang, of Jim Powell en de inspecteur Hay waren ter plaatse om een onderzoek in te stellen.

Op de een of andere wijze was het gebeurde waarschijnlijk uitgelekt, want reeds de volgende ochtend stonden alle bladen er vol van en sommigen stelden de vraag, wie dan toch de geheimzinnige gewonde patient was, die daar in het Washington Hospitaal lag, en op wie men zulk een lafhartige aanslag had be-raamd.

Natuurlijk kreeg ook Raffles dit bericht in handen en zijn woede en verbittering kenden geen grenzen.

Wat Henderson betreft, Raffles had de grootste moeite de brave reus te weerhouden, die maar aanstonds naar de directeur wilde snellen om hem eens te zeggen, hoe hij over hem dacht.

Om negen uur in de ochtend blies Mad Pete de laatste adem uit; de amputatie was toch nog te laat gekomen en het gif had zijn dodelijke werking volbracht.

Maar vóór hij stierf had hij een verklaring afgelegd ten overstaan van een inspecteur van politie en hem bekend, waarom hij zich zelf en de bende van het Kwade Oog had willen wreken op de gewonde patient.

En als de inspecteur ook maar een ogenblik getwijfeld mocht hebben, dan zou die verklaring voldoende zijn geweest, om hem te versterken in zijn vaste overtuiging, dat de gewonde patient een van de beide helpers van John Raffles was en dat deze zelf en zijn tweede metgezel de dag tevoren aan het ziekenhuis waren geweest, ten einde hun vriend daar te bezoeken.

Het werd middag, en onmiddellijk maakten Raffles en Henderson zich gereed zich opnieuw naar het gasthuis te begeven.

Maar ditmaal namen zij geen taxi.

Zijn voorzichtigheid, en zijn goede speurneus zeiden Raffles, dat hij er verstandig aan zou doen de uiterste voorzichtigheid in acht te nemen.

Er kon immers iets geschied zijn, waardoor hun incognito was verraden.

De geneesheer-directeur had hem zelf medegedeeld, dat Brand zware koortsen had gehad en het was zeer goed mogelijk, dat de patient in zijn koortswaan geïjld had, en dingen had gezegd, namen had genoemd, die beter verzwegen hadden kunnen worden.

Bovendien had het gehele relaas van het gebeurde in de bladen gestaan en wanneer de politie over enige snuggerheid beschikte, zou zij daar het hare van denken.

Weliswaar had de hoofdcommissaris het steeds doen voorkomen, alsof hij werkelijk geloofde, dat de particuliere detective Jerome Bliss inderdaad zo heette, maar Raffles was een goed mensenkenner, en hij begreep maar al te goed, dat de politie zich van de domme had gehouden, teneinde zolang mogelijk van zijn hulp gebruik te maken.

Enige voorzichtigheid was dus wel aan te bevelen.

Henderson had dan ook gezorgd voor een snelle auto, bij een garagehouder gehuurd, en met dit voertuig begaven zij zich, een kwartier ongeveer vóórdat het bezoekuur zou slaan, naar het ziekenhuis.

HOOFDSTUK IV.

OP HET NIPPERTJE

Door de vaste hand van Henderson bestuurd reed de auto door de brede straten van New York, om een uur later stil te houden voor het hek van het grote ziekenhuis.

Henderson parkeerde dus zijn auto langs de trottoirband en hij en Raffles stapten uit.

Maar toen zij op het punt stonden het hek binnen te gaan, wendde Raffles zich tot de reus en zei:

— Luister eens, James, het is, geloof ik, beter, dat wij niet tegelijk naar binnen gaan! Ik weet niet wat het is, dat mij waarschuwt, maar wij moeten onze voorzorgsmaatregelen nemen. Jij blijft hier dus bij de auto wachten tot ik terug kom, en dan kan jij op jou beurt mijnheer Brand de hand gaan drukken, natuurlijk wanneer zijn toestand het toelaat en de koorts geweken is!

— Zoals gij beveelt, Mylord, zei Henderson, ofschoon hij zich volstrekt niet kon voorstellen, welk gevaar Raffles met mogelijkheid zou kunnen lopen, daar hij in de vaste overtuiging verkeerde, dat men zijn meester bij de politie voor de Engelse detective Jerome Bliss hield.

Hij dacht er evenwel niet aan een tegenwerping te maken, maar nam weer achter het stuurwiel plaats en zag toe, hoe Raffles langs het brede pad, hetwelk dwars door de voortuin naar het terras leidde, afliep, de treden van het terras opging en door de wijdopenstaande deuren in de donkerte van de vestibule verdween.

Raffles, nog steeds vermomd op dezelfde wijze als toen hij Brand kwam brengen, wendde zich tot de portier en vroeg:

— Hoe is het met mijn vriend Green?

— Voor zover ik weet, gaat het hem iets beter mijnheer, antwoordde de man,

en Raffles kreeg de zonderlinge gewaarwording, alsof de portier vermeed hem onder het uitspreken van deze toch zo eenvoudige woorden aan te kijken.

Een ogenblik aarzelde Raffles, maar ook slechts een ogenblik.

Er hing gevaar in de lucht, en hij leek het te ruiken, zoals een jachthond het wild reeds op verre afstand in de neus krijgt.

Maar daar boven lag Charles Brand, die misschien naar zijn handdruk en zijn bemoedigende woorden verlangde, en iedere aarzeling verdween.

Daarenboven, het was immers ondenkbaar, dat de politie inderdaad zou overgaan tot de arrestatie van een man, die in zo hoge mate had bijgedragen tot de vernietiging van de bende van het Kwade Oog.

Zeker, de Engelse politie had om zijn uitlevering verzocht, maar als zij wilden, dan konden de autoriteiten te New York wel voorgeven niets van het verblijf van de lang gezochte Gentleman-Inbreker af te weten.

Maar daarmee ging Raffles wel wat al te zeer uitsluitend te rade met wat hij zelf in zo 'n geval gedaan zou hebben, en niet met de werkelijkheid, die nu eenmaal menigmaal afwijkt van een handelwijze, zoals een fantastisch en ridderlijk voelend man zich deze voorstelt.

Het zou niet lang duren of hij zou dit tot zijn schade ondervinden...

Raffles ging dus de trap op, maar overhaaste zich niet, want hij wilde zich onderweg overtuigen, dat hij niet bespied en ook niet ingesloten of achtervolgd werd.

Het ziekenhuis leek hem wonderlijk stil te zijn die dag, merkwaardig stil. Hij bereikte zelfs de derde verdieping,

zonder dat hij iemand was tegengekomen.

In die zonderlinge stilte lag iets verontrustends, maar Raffles dacht er niet meer aan terug te gaan.

Brand wachtte hem, hij rekende op zijn komst en hij zou hem niet teleurstellen.

Hij liep dus toe op de deur van de kamer, klopte even en trad binnen.

Brand was wakker, en zijn toestand was blijkbaar tamelijk redelijk.

Hij herkende Raffles aanstonds, glimlachte, en hief, niet zonder moeite, zijn linkerhand op, om hem die toe te steunen.

Raffles trad haastig op het bed toe en zei, terwijl hij de uitgestoken hand greep:

— Wat doet het mij genoegen je zoveel beter te zien dan gisteren, mijn jongen, ik wist niet, dat je je zo spoedig hersteld zou hebben van je hevige koortsaanval.

Brand richtte zich een weinig over-eind in zijn bed en keek Raffles verwonderd aan.

— Koorts? herhaalde hij ongerust. Ik heb gisteren in het geheel geen koorts gehad. Ik heb mij integendeel tamelijk wel gevoeld, en ik was zo ongerust, dat je niet kwam tijdens het bezoek! Later misschien...

Raffles liet een eigenaardig gegrom horen en bromde voor zich heen:

— Geen koorts? Zo, zo, dan heeft dus onze vriend de geneesheer-directeur mij maar wat op de mouw gespeld. Er is hier iets gaande, dat is zeker!

Hij liet zijn ogen even door het vertrek dwalen en vestigde ze toen op de muurkast, die zich dicht bij het bed bevond.

Hij floot even tussen de tanden en vroeg toen:

— Ben je al lang wakker?

— Nauwelijks een kwartier; ze hebben mij wakker moeten maken. Waarom vraag je dat?

— Zo maar! antwoordde Raffles schouderophalend. Het heeft niets te betekenen!

Hij dreutelde naar het raam, schoof

het gordijn terzijde en wierp een blik naar omlaag.

De verdiepingen van het gasthuis waren zeer hoog en men bevond zich hier zeker achttien meter boven de begane grond.

De muur was volkomen glad en bood nergens enig houvast.

Raffles trad weer van het raam terug, ging voor het bed zitten en greep opnieuw de hand van Brand.

— Hoe gevoel je je? vroeg hij opnieuw.

— Om je de waarheid te zeggen nog een beetje zwak; die duivelse vrouw heeft mij goed geraakt. Hoe lang denk je dat ik hier zal moeten liggen?

— Op zijn minst nog een maand, mijn jongen! antwoordde Raffles, en tegelijkertijd legde hij, tot verbazing van Brand, zijn vinger op de lippen en knikte hem haastig toe.

Brand kende Raffles reeds te lang, om niet te begrijpen, dat hij hiervoor zijn reden had, en hij ging er dan ook aanstonds op in en zei klagend:

— Zo lang nog?

— Op zijn minst! Je weet dat ik verstand van zulke zaken heb en ik blijf er bij, dat je zeker nog wel een maand hier zult moeten blijven.

— Hoe staat het met...

Maar Brand kon de naam niet noemen, want wederom had Raffles een waarschuwend gebaar gemaakt.

— Met onze vriend? vulde hij dus de zin aan.

— Uitstekend! Hij heeft naar je gevraagd! antwoordde Raffles.

De beide vrienden bleven nog enige tijd doorpraten, maar Brand gevoelde maar al te goed, dat Raffles redenen had, om zich niet vrij uit te laten gaan.

Hij, op zijn beurt, wachtte er zich wel voor envoorzichtige vragen te stellen of Raffles' naam te noemen en na tien minuten stond Raffles weer op.

Hij begreep wel, dat hij Brand volstrekt niet mocht vermoeden, omdat deze inderdaad nog zeer zwak was.

Met een krachtige handdruk en terwijl hij beloofde, dat hij de volgende dag zou terugkeren, nam Raffles af-

scheid van zijn gewonde vriend.

Maar terwijl hij zich over hem heen boog, fluisterde hij hem snel en zeer zacht toe:

— Er is hier beslist politie in de buurt, ik vrees voor een arrestatie, maar maak je vooral niet ongerust, alles zal wel goed aflopen.

Daarop richtte hij zich weer op en hernam op luide toon:

— Tot ziens dus, tot morgen!

Hij wendde zich naar de deur, maar nog vóór hij deze bereikt had, ging zij open, en op de drempel stonden vier politieagenten in uniform, aangevoerd door een inspecteur.

Bijna op hetzelfde ogenblik ging schuins achter Raffles de kastdeur open, en daaruit traden nogmaals twee man, die hem, als hij soms door het raam had willen vluchten, de terugtocht zouden hebben afgesneden.

Maar Raffles dacht geen seconde aan ontvluchten, want al deze mannen hadden een revolver in de hand en zij zagen er wel naar uit, alsof zij bereid zouden zijn van het wapen gebruik te maken, in geval hij een poging tot ontvluchten zou wagen.

De inspecteur was naar voren getreden en legde de hand op Raffles' schouder met de woorden:

— John Raffles, ik arresteer u!

Geen spier op het gelaat van de Grote Onbekende bewoog.

Hij wierp de inspecteur slechts een koele blik toe en vroeg:

— Mag ik weten om welke redenen?

— Ten verzoeke van het Engelse Ministerie van Justitie!

— Gij wilt mij dus uitleveren?

— Zonder twijfel!

— Hoe kenschetst gij zelf uw gedrag? ging Raffles hooghartig voort.

De inspecteur fronste de wenkbrauwen, beet zich op zijn lippen en antwoordde toen kortaf:

— Wij doen slechts onze plicht!

— In sommige gevallen, ik erken, dat zij zeldzaam moeten blijven, doen wij wel eens beter, ons niet alleen door plicht te laten leiden, hernam Raffles met een ironisch glimlachje. Indien ik

mij niet vergis, heeft de New Yorkse politie wel enige verplichtingen aan mij. Nooit zou ik u daaraan herinnerd hebben, wanneer gij thans niet mijn hulp beloondet op een wijze, die ik niet nader zal qualificeren. Erken echter, dat gij het mij wel zeer moeilijk maakt, om bij een volgende gelegenheid opnieuw aan uw zijde tegen de bende van het Kwade Oog te strijden! Ik acht het echter beneden mijn waardigheid, hier veel woorden aan te verspillen, ik erken dat de overmacht wel wat groot is, ik geef mij over... tot nader order althans!

Hij wendde zich nog eens om en riep Brand, die met gebalde vuisten, maar machteloos toekeek, opgewekt toe:

— Maak je vooral niet ongerust, Charles, het zal zo 'n vaart niet lopen, men moet de dag niet prijzen voor de avond!

En met deze woorden trad hij te midden van de agenten en zei met volmaakte hoffelijkheid:

— Ik ben tot uw dienst, heren vertegenwoordigers van het hoogste gezag.

— Een ogenblik! zei de inspecteur, die blijkbaar zelf niet erg ingenomen was met de taak, welke men hem had opgedragen. Ik zal genoodzaakt zijn u te boeien.

— Ook dat nog? vroeg Raffles. Nu, ga uw gang!

Hij stak zijn handen uit, trok voorzichtig zijn mouwen op, opdat de boeien het goed niet zouden beschadigen en keek geduldig en zeer kalm toe, hoe de stalen ringen, door een paar stalen schakels verbonden, om zijn polsen werden gesloten.

Hij hief de nu geboeide polsen even tot vlak onder zijn ogen op, bekeek ze aandachtig en zei toen met een glimlachje:

— Deze dingen zien er op het eerste gezicht lang niet kwaad uit; het is natuurlijk slechts de vraag, of zij op de duur voldoening zullen geven!

— Ik heb reeds veel gehoord van uw bekwaamheid, om ondanks boeien en tralies te ontkomen, John Raffles! zei de inspecteur. Ik wil er u echter opmerkzaam op maken, dat gij op dit

ogenblik omgeven zijt door zeven goed gewapende mannen, en dat iedere poging tot ontvluchting u noodlottig zou kunnen worden!

Dit korte gesprek had plaats gevonden op de gang, toen de deur van het ziekenvertrek reeds achter de kleine troep gesloten was.

De mannen schreden nu door de gang en daalden vlug de trappen af, waarbij twee van de stevigste agenten Raffles ieder bij een van de armen vasthielden, terwijl er drie vooraf gingen en de anderen volgden.

In de vestibule gekomen, trad de inspecteur haastig naar de telefoon toe en Raffles hoorde, hoe hij de politieauto bestelde, die blijkbaar in een naburige garage neergezet was...

Henderson zat intussen geduldig op de terugkeer van Raffles te wachten, nu en dan een blik werpend naar de ingang van het ziekenhuis of naar de ramen der ziekenkamers.

Hij wist, dat het vertrek van Charles Brand zich aan de zijgevel bevond en dat hij er op deze plek niet naar behoefde te zoeken.

Toen er ongeveer een kwartier verstreken was, trok 'n luid getoeter zijn aandacht en 't ogenblik later viel zijn blik op een grote, grijsgeschilderde auto, die door een politieagent in uniform bestuurd werd.

Het voertuig kwam snel uit een brede zijstraat rijden, zwenkte de straat in en hield toen stil een weinig terzijde van de ingang van het ziekenhuis.

De wagen kon niet dichterbij komen, tenzij de chauffeur van de politieauto kans had gezien de onbeheerde voertuigen, die de weg versperden, weg te duwen.

Aanstands was Henderson een en al aandacht.

— Wat, voor de duivel, heeft dat te betekenen? gromde hij voor zich heen. Die auto bevat mij volstrekt niet. En wat loert die lelijke, schele kerel, die achter het stuurwiel zit, voortdurend naar de ingang van het ziekenhuis. Mylord zal toch niet...

Henderson had deze opmerking nau-

welijks in gedachten voltooid en zijn blik naar de vestibule gewend, of daar verscheen een kleine groep mannen, allen geuniformde agenten en in hun midden iemand die boven hen uitstak, al waren het forse kerels, en die blootshoofds was, John Raffles.

— Ik wist het dus wel! bromde Henderson woedend. Maar dat gaat zo niet! Laat eens zien! Met hoeveel koppen zijn zij? Zes of zeven, naar ik geloof, nu, daar is nog mee te beginnen!

In minder tijd dan nodig is om het te beschrijven, had Henderson de snelle wagen doen keren zodat hij juist de tegenovergestelde richting uitwees als de politieauto, die daar zo even was komen aanrijden.

De wagen stond nu een weinig buiten de file, waarin dus een kleine opening ontstaan was, maar voor het overige stonden de wagens bijna met de voorwielen tegen de achterwielen van hun buurman aan, en een weinig schuins.

Henderson bracht de motor op gang, die aanstands begon te brommen.

Daarop stapte hij uit, opende het portier van een grote limousine, die het dichtst bij het hek stond en die eveneens onbeheerd was, stapte er in en nam nu de kruk van het andere portier, dat het dichtst bij het hek van het ziekenhuis was, in de hand, om het ieder ogenblik te kunnen openrukken.

Hij hurkte neer op de vloer van het voertuig, zodat zijn lichaam geheel en zijn hoofd voor het grootste gedeelte achter het koetswerk van de auto verscholen was en wachtte toen zijn kans af.

De agenten naderden snel met hun gevangene.

Over enkele seconden zouden zij het brede hek bereikt hebben.

De chauffeur van de politieauto had zijn post niet verlaten en was achter het stuurwiel blijven zitten, zodat Henderson van hem althans geen last zou hebben.

Juist op het ogenblik, dat de groep door het hek zou gaan, duwde Henderson het portier open, sprong uit de wagen en stortte zich als een stormwind

op de agenten, in wier midden hij het effect maakte van een lawine.

De drie mannen, die vooruit liepen en als het ware de voorhoede vormden, rolden in een oogwenk, heerlijk gehavend, als jonge katjes door elkander, vastgegrepen en weer neergesmaakt door de reus, wiens geweldige kracht op dit ogenblik verdubbeld werd, omdat hij wist, dat hij voor de redding van zijn geliefde meester vocht.

De andere agenten zouden misschien wel dadelijk van hun revolver gebruik hebben gemaakt, als het noodlot niet had gewild, dat er zich juist op dat ogenblik vrij veel voorbijgangers in de nabijheid bevonden en zij dezen vreesden te raken.

Die paar seconden van aarzeling waren hun noodlottig.

Henderson weifelde niet, maar ging inderdaad te keer als een razende Roland.

Hij hief zijn ijzerharde vuisten op en liet ze als mokers neerdalen op de hoofden van de agenten, die door deze slagen half verdoofd werden en als dronken heen en weer wankelden, ofschoon zij met opzet waren gekozen onder de sterksten van het corps.

Er waren ook twee boksers bij, heel goede boksers in hun soort, en dezen vielen nu verwoed op Henderson aan.

Een hunner raakte hem tegen de kaak met een kracht, die waarschijnlijk een os zou hebben geveld, maar Henderson lachte er maar eens om, liet zijn blinkende witte tanden zien, en antwoordde met een prachtig geplaatste «hook», onmiddellijk gevolgd door 'n «straight», direct van de schouder, die de agent als een racketbal tegen het ijzeren hek

zond, waar hij als een zoutzak neerplofte.

— Schiet dan! schiet dan toch!... ezels! brulde de inspecteur, die wit van woede was en nu zelf zijn revolver op Henderson aanlegde, die juist afrekende met de tweede bokser, zodat ook de inspecteur niet dadelijk durfde vuren, en kwakte hem met zoveel geweld tegen de inspecteur, dat beiden tegen de grond gingen en het daar voorlopig zo aangenaam schenen te vinden, dat zij volstrekt geen pogingen deden weer tot de stand terug te keren, waarop zij als mensen recht hadden.

Raffles had zich intussen ook niet onbetuigd gelaten, maar zijn linkse buurman met zijn geboeide handen zo krachtig onder de kin geraakt, dat deze ordebewaarder, zonder een kreet te slaken, een paar slagen ronddraaide en toen ineenzakte als een natte vaatdoek, die men aan een punt heeft opgehouden en nu loslaat.

Pas uren later herinnerde deze man zich flauwtjes het jaartal en de dag van zijn geboorte.

Toen het zover was, en dit alles had veel korter geduurd dan de beschrijving ervan, greep Henderson Raffles beet, trok hem vliegensvlug door de opening in de file, tilde hem, als het ware, in de open wagen, zonder zelfs het portier open te maken, nam achter het stuurwiel plaats en startte in de tweede versnelling.

De wagen stooft, als met een sprong, weg en was reeds uit het gezicht verdwenen nog vóór de grote politieauto kans had gezien, om te keren en de achtervolging te beginnen.

HOOFDSTUK V

DE INSPECTEUR VAN POLITIE

Er waren enige dagen voorbijgegaan, sedert deze stoutmoedige ontvluchting en vruchteloos had de politie alles in het werk gesteld, teneinde het spoor te hervinden van de mannen, die op zulk een weergaloos moedige wijze hadden weten te ontsnappen, nadat een hunner de strijd had moeten aanbinden tegen zes goed gewapende agenten, aangevoerd door een inspecteur.

Daar het thans volstrekt geen zin meer had het te laten voorkomen, alsof men op het hoofdbureau van politie inderdaad geloofde, dat Jerome Bliss werkelijk zo heette en een Engels particulier detective was, zo stonden reeds de volgende dag de bladen vol bijzonderheden over de ontsnapping en werd de naam van John Raffles ronduit genoemd.

Het merkwaardige was, dat een aantal bladen en lang niet van de minste, vierkant stelling kozen tegen de arrestatie en de vervolging van John Raffles.

Het was ontrend, het strookte niet met de begrippen omtrent ridderlijkheid eerst voor te geven, alsof men werkelijk geloofde, dat Raffles Jerome Bliss was, zo lang men van zijn diensten gebruik kon maken, om dan naderhand, zodra de buit binnen was, eensklaps het masker weg te werpen en Raffles te arresteren.

Deze bladen staken het dan ook volstrekt niet onder stoelen of banken, dat zij de ontsnapping van Raffles toejuichten en zij gaven de hoop te kennen, dat hij er in zou slagen, uit de handen van de Amerikaanse justitie te blijven.

Dit alles was zeker niet prettig om te lezen voor de hoofdcommissaris van politie, maar toch was hij vast besloten zijn plicht te blijven doen.

Het Engelse Ministerie van Justitie

had de uitlevering van de Grote Onbekende gevraagd, hij was en bleef een misdadiger volgens de letter van de wet en alleen aan die letter had men zich te houden; de rest was sentimentele, romantische kletspraat, zo luidde het oordeel van de handhaver van het gezag.

Het moet gezegd, dat de stemming van de hoofdcommissaris er niet beter op was geworden toen hij moest vernemen, dat drie van de zes agenten, die voor de arrestatie waren benut, lelijk waren toetgekeld door de reusachtige helper van Raffles en dat zij zeker wel enige weken het bed zouden moeten houden, om te bekomen van hun kwetsuren, ofschoon de helper in kwestie niets anders had gebruikt dan zijn vuisten, maar die waren dan ook zo hard als een keisteen geweest.

Wat de inspecteur betreft, de arme man had het eveneens zwaar te verantwoorden gehad en een paar zware builen, schrammen en deuken opgelopen, die het noodzakelijk maakten, dat hij minstens een week rust zou moeten nemen.

Natuurlijk wendde zich thans alleropmerkzaamheid op de man, die gewond in het Washington Ziekenhuis lag.

Het was nu wel zeker, dat hij een der beide helpers van John Raffles was, en zijn lot scheen wel bezegeld te zijn; men zou hem natuurlijk gevangen houden en aan een ontsnapping viel voor de gewonde eenvoudig niet te denken.

Het bleek al spoedig, dat de politie vast voornemens was, dienaangaande geen twijfel te laten bestaan.

Ongeveer acht dagen nadat Raffles ontsnapt was, en nadat men vruchteloos ijverige pogingen in het werk had gesteld, zijn spoor te hervinden, meldde zich een inspecteur van politie bij de

directeur van het ziekenhuis aan, die verzocht aanstonds bij de gewonde te worden toegelaten. Deze was in de laatste tijd goed vooruitgegaan, maar toch volstrekt nog niet in staat het hospitaal te verlaten, daar het geleden bloedverlies hem zeer had verzwakt.

De inspecteur was niet dezelfde, die het onaangename avontuur met Raffles had beleefd, want deze moest op bevel van de dokter nog enige dagen zijn kamer houden.

De directeur gaf de inspecteur aanstonds een zaalknecht mede, ten einde hem de weg te wijzen en even later stond de inspecteur tegenover Brand.

De verpleegster zat naast het bed en stond enigszins verbaasd op, toen de inspecteur binnentrad. Ook Brand had hem zien binnenkomen en dadelijk klonk het van zijn lippen :

— Is... hij gearresteerd?

— Nog niet, maar vlei u niet met een ijdele hoop, het zal zeker zo lang niet meer duren! Zijt gij bereid om op enige van mijn vragen te antwoorden?

— Slechts dan, wanneer ik zekerheid heb, dat ik mijn vriend niet kan schaden! antwoordde Brand.

— Wilt gij soms dat ik mij verwijder, mijnheer? vroeg de verpleegster.

— Het is volstrekt niet noodzakelijk zuster, maar indien gij elders bezigheden hebt, wil ik u niet ophouden, zei de inspecteur beleefd. Ik zal wel minstens een half uur met de patient moeten spreken.

— Dan zal ik aanstonds terugkomen! zei de verpleegster, die daarop het ziekenvertrek verliet.

Nauwelijks had zij de deur achter zich toegetrokken en waren haar zachte stappen weggestorven, of de inspecteur trad haastig op het bed toe, nam zijn pet af, boog zich over Brand heen en vroeg op zachte toon, terwijl hij zijn hand greep :

— Heb je me niet aanstonds herkend Charles?

De jonge man keek de inspecteur even strak aan en toen onderdrukte hij slechts met moeite de kreet van blijdschap, die hem naar de lippen welde.

De inspecteur was John Raffles.

Alleen aan de kleur van zijn ogen kon Brand hem herkennen, zo uitnemend was de Grote Onbekende ook ditmaal vermomd.

Raffles legde snel de vinger op de lippen en begon :

— Laat ik je vóór alles de groeten overbrengen van onze brave James; hij bevindt zich in goede welstand.

— Die goede Henderson! zei Brand glimlachend. Ik hoop, dat ik hem weer spoedig de hand zal kunnen drukken!

— Dat zal gemakkelijk gaan, wanneer je slechts nauwkeurig mijn aanwijzingen opvolgt.

— Ik verlang niets liever en ik zal mij er strikt aan houden!

Raffles had de hand in zijn borstzak gestoken en haalde er een zeer klein flesje uit, uit een enkel stuk kristal geslepen, hetwelk hij Brand in de hand duwde.

— Neem hier iedere twee uur een paar druppels van in. Het is een voortreffelijk middel, hetwelk mij jaren geleden eens door een oude Indiaan ter hand is gesteld, nadat ik in de gelegenheid was geweest hem een van die diensten te bewijzen, welke een ridderlijk man niet spoedig vergeet. Het is volstrekt geen zogenaamd geheimmiddel, het is niets anders dan het aftreksel van een inheemse plant, die de bloedsomloop krachtig bevordert, het bloed zuivert, de eetlust prikkelt en daardoor de spieren snel in kracht en stevigheid doet toenemen.

— Ik zal je instructie opvolgen, Edward.

— Wanneer je het middeltje trouw inneemt, zul je zeker vier dagen eerder volkomen hersteld zijn, dat wil dus zeggen, morgennacht! Want ik denk, dat de geneesheren je reeds over vijf dagen zeer goed in staat zouden achten, naar de gevangenis te worden overgebracht en niet eens naar de ziekenafdeling.

— Maar daar ben ik volstrekt niet op gesteld, riep Brand uit.

— Daarom juist breng ik je dit middeltje, hernam Raffles glimlachend. Het

flaconnetje is zo klein, dat je het heel gemakkelijk in je hand kunt verbergen, ingeval je moet worden verbed. Ik behoef je voorts natuurlijk niet te zeggen, dat je je ziek moet blijven houden en heel zwak. Maar wanneer de verpleegster het vertrek verlaten heeft, kun je uw spieren heel goed, in bed liggend, oefenen, door ieder uur enige malen flink je armen en benen te buigen en te strekken, telkens wat langer. Daardoor zul je de bloedsomloop en de werking van de spieren bevorderen.

— Maar als ik meer eet dan gewoonlijk?

— Dan klaag je over ziekelijke geeuw-honger! Zoiets komt bij dergelijke verwondingen wel meer voor en het zal volstrekt geen argwaan wekken. Je zoudt echter wel spoedig wat meer kleur krijgen en dat dienen we tegen te gaan! Blijf even stil liggen. Ik heb hier iets anders bij mij, dat je gelaat zodanig zal veranderen, dat men je diep zal beklagen en zeker geen veertien dagen leven meer geeft en als zij dat er af krijgen, dan zijn zij knapper dan ik geloof, dat zij zijn.

Raffles had een tweede flesje te voorschijn gehaald, waarvan in de kurk een penseel zat, dat in de vloeistof was ondergedompeld, waarmede het flesje gevuld was.

Hij opende het, boog zich over Brand heen en zei:

— Houdt je mond goed dicht en sluit ook je ogen, het is werk voor een paar minuten.

Brand volgde het gegeven bevel op en vlug bestreek Raffles zijn gehele gelaat met de kleurloze vloeistof.

Toen hij gereed was, zei hij:

— Het zal in het begin een weinig bijten of prikkelen, maar dat zul je voor je vrijheid wel over hebben. Het middelje werkt niet zo plotseling, maar hier en daar begint de huid toch al een weinig te verbleken en als het ware te verstrakken.

Inderdaad, het gelaat van de jonge man begon langzaam, maar merkbaar te veranderen; de huid werd bleek en dof en trok hier en daar in fijne rimpels, vooral aan de mondhoeken en bij de slapen. De wangen leken in te vallen en kregen een vale tint.

Raffles volgde de voortgang van deze veranderingen vol aandacht en zei, na enige minuten:

— Het is goed, dat je niet in de spiegel kunt zien, Charles, want, naar ik meen, was je altijd nog al ijdel op je donzige huid. Daar is nu weinig meer van over, maar stel je gerust, een heel eenvoudig smeerseltje zal de huid na enige uren weer de vroegere glans en zachtheid teruggeven.

Raffles had intussen het flesje zorgvuldig weggeborgen en hernam nu, na een blik op zijn horloge te hebben geslagen:

— Ik moet voortmaken! Luister nu eens goed. Morgennacht moet je ontvluchting gewaagd worden. Henderson en ik zullen ons in de tuin van het ziekenhuis bevinden, die gelukkig zeer donker is. Het is morgen nieuwe maan en die omstandigheid is eveneens in ons voordeel. Is hier een klok in de kamer?

— De verpleegster, die hier 's nachts waakt, brengt altijd een wekker mee, die zij op het nachttafeltje zet.

— Uitstekend! Mocht zij dit morgen bij toeval nalaten, dan vraag je maar van tijd tot tijd hoe laat het is, maar niet te vaak, want ook dat zou argwaan kunnen wekken. Precies om half twee moet er een aanvang met onze kleine vertoning worden gemaakt!

— Een ogenblikje, Edward, viel Brand hem in de rede. Wat geschiedt er met de verpleegster? Denk je dat die mij kalmpjes zou laten vertrekken?

— Daar ik gruw van alle geweld tegenover vrouwen, zullen wij deze zaak elegant en geruisloos moeten afdoen, en hier komt mijn derde middelje ten tonele.

HOOFDSTUK VI.

DE VLUCHT

Raffles stak de hand in zijn broekzak en haalde er een doosje uit, van bamboeriet vervaardigd. Een fraai staaltje van Indische handwerkunst.

Hij nam er het deksel af en haalde er een eenvoudige gladde ring uit, welke hij Brand voorhield.

— Dat ziet er zo op het eerste gezicht heel onschuldig uit, zei hij glimlachend, maar dat is het toch niet! De ring is namelijk hol en gevuld met een vloeistof, die slechts kan afvloeien door een zeer fijn tuitje, dat er uitziet als een puntje, aan de buitenzijde van de ring. Wanneer je deze ring aan de vinger draagt, zodat het tuitje zich aan de binnenkant van de hand bevindt en je drukt iemand de hand, dan dringt het puntje in het vlees van de ander, o, slechts een halve millimeter, maar dat is juist voldoende om te veroorzaken, dat de vloeistof uit de ring door dat fijne tuitje naar buiten stroomt en in het wondje dringt, dat nauwelijks gevoeld wordt. Mocht de verpleegster het wel voelen, dan geef je maar voor, dat je haar met je nagel geschramd hebt. Natuurlijk moet je haar ook niet opzettelijk een hand geven, maar bijvoorbeeld de vingers op haar arm leggen.

— Het is toch niet gevaarlijk? Edward, vroeg Brand een weinig ongerust.

— Niet in het minst. Dadelijk nadat zij de prik gekregen heeft, zal zich een duizeling van haar meester maken en het zal niet lang duren of zij zal onbewegelijk en met gesloten ogen blijven zitten. Verlies dan geen tijd, maar verlaat aanstonds je bed en open voorzichtig het raam.

— Maar ik heb in het geheel geen kleren!

— Maak je daaromtrent niet bezorgd; wij zullen voor kleren zorgen! Zodra je het raam geopend hebt, ga je terzijde staan en wacht af wat er gebeurt; je zult kleren krijgen, die je spoedig aantrekt en daarop volgt er een touwladder, die je aan het raamkozijn bevestigt; de rest volgt natuurlijk vanzelf. Wij zullen je beneden opwachten en daar er een auto gereed staat, zullen wij aanstonds naar New Haven vertrekken, waar zich onze vliegmaschine bevindt. Je hebt er zo naar verlangd naar Londen terug te keren, welnu, als je mijn aanwijzingen goed opvolgt, kan er reeds morgennacht aan je wens gevolg worden gegeven.

— Dan kun je er zeker van zijn, Edward, dat ik niet zal nalaten, om je bevelen op te volgen.

— Dat hoop ik! zei Raffles, terwijl hij de ring weer in het doosje deed en het voorwerp Brand ter hand stelde.

Eensklaps stond Raffles op, want zijn scherp oor had naderende schreden gehoord.

— Verberg alles, vlug, fluisterde hij.

Daarop schoof hij zijn stoel een eind achteruit, ging weer zitten, haalde zijn notitieboekje te voorschijn, nam zijn potlood ter hand en zei op luide, strenge toon:

— Gij blijft dus bij uw weigering, mij iets naders mede te delen omtrent de man, die u hier een bezoek heeft gebracht?

Juist op dat ogenblik trad de verpleegster weer binnen. Raffles hield zich, alsof hij haar komst niet aanstonds

had bemerkt en hernam op barse toon:
— Zoals gij verkiest! Gij zult het dan aan uzelf te wijten hebben, wanneer wij met andere middelen tegen u optreden!

Hij stond op, scheen nu pas de verpleegster te zien en zei met een buiging:

— Ik laat het rijk weer aan u over, zuster! De man wil niet naar rede luisteren, ik heb mijn tijd verbeuzeld! Ik begeef mij nu weer naar de directeur; ik heb nog iets met hem te bespreken!

De verpleegster was naar het bed getreden en sloeg nu verschrikt de handen in elkaar, terwijl zij een lichte kreet liet horen. Daarop wendde zij zich tot de inspecteur en zei op half verwijtende toon:

— Ik vrees, dat u hem zeer vermoeid hebt, mijnheer! Hij mocht nog niet zoveel praten; hij is nog erg zwak!

— Ik gevoel mij inderdaad zeer vermoeid, zuster, mompelde Brand met zwakke stem.

De inspecteur haalde de schouders op. Nogmaals boog hij voor de verpleegster en daarop verliet hij het vertrek, begaf zich naar de kamer van de directeur en kreeg van deze de toezegging, dat er in het geheel niet over zijn komst zou worden gesproken.

De hierop volgende dag ging voorbij, zonder dat er iets bizonders voorviel.

En toch was het een dag vol spanning voor Brand, want hij moest zijn rol goed vervullen, zonder reden tot achterdocht te geven.

Hij speelde echter voortreffelijk de zwakke patient en daar zijn gelaatskleur natuurlijk volstrekt niet verbeterd was, schudde de geneesheer het hoofd en begreep er niet veel van.

Brand volgde Raffles' aanwijzingen trouw op.

Zo verliep de dag; het werd avond en tenslotte kwam de verpleegster, die de nachtwake had. Een enkele blik overtuigde Brand, dat zij haar trouwe wekker bij zich had, die zij dadelijk op het nachttafeltje plaatste.

Het was nu half tien en hij wist, dat hij nu wel een paar uur kon slapen,

want om één uur zou hij worden wakker gemaakt, om een drank in te nemen.

En inderdaad sliep hij ook enige minuten later gerust.

Het was tien minuten voor een, toen hij uit zichzelf reeds wakker werd, geheel uitgerust en zich zo wel voelend, alsof hij zou kunnen dansen en springen.

De verpleegster was ingedompeld, maar een ogenblik later deed het rammelend geweld van de aflopende wekker haar wakker schrikken. Zij zette dadelijk de wekker af, nam de medicijnfles, vulde een lepel en bracht die Brand naar de mond. Deze nam het drankje in, trok een vies gezicht, sloot opnieuw de ogen en veinsde te slapen.

Maar hij telde de tikken van de wekker mee en toen er vijftien minuten waren verlopen, opende hij de ogen en zag, dat de verpleegster weer was ingedut.

Hij schoof snel de ring aan de wijsvinger van zijn rechterhand, stak de arm buiten het dek en greep de pols van de verpleegster, terwijl hij kreunend zei:

— Zuster, ik heb zo een brandende dorst!

De verpleegster schrikte wakker, maar zij scheen niets van het indringen van het fijne puntje van de ring te hebben gevoeld en reeds vreesde Brand, dat hij niet hard genoeg gedrukt had.

Maar toen de verpleegster opstond, tamelijk uit haar humeur, om brommend een waterglas te vullen, wankelde zij even, bracht de hand aan het hoofd en zei:

— Wat is dat nu? wat voel ik mij duizelig, de hele kamer lijkt om mij rond te draaien, ik...

Het glas ontviel aan haar handen en zij wankelde naar haar stoel, waarop zij zwaar neerviel.

Nog eenmaal trachtte zij op te staan, maar toen bleef zij onbewegelijk zitten met open ogen, die echter niets schenen te zien.

Brand bleef een ogenblik naar haar

kijken en wierp toen het dek van zich af.

Het was tien minuten voor half twee. Hij gevoelde zich in het begin een weinig licht in het hoofd, maar toen hij een paar malen het vertrek op en neer had gelopen en zijn benen en armen flink had uitgezwaaid, ging het al veel beter. Hij sloeg een deken om, trad op het raam toe en opende het, juist toen een naburige kerkklok een enkele galmende slag liet horen. Hij keek naar buiten, maar het was zo donker, dat hij niets kon onderscheiden.

Hij begreep evenwel, dat men vanuit de tuin het verlichte raam duidelijk moest kunnen zien.

Ook zijn gestalte zou men daar beneden wel kunnen onderscheiden.

Hij deed een paar stappen ter zijde en een ogenblik later viel er met een doffe klap een tamelijk zwaar pak op de vloer.

Brand trad er dadelijk op toe en ontwaarde nu een in grauw pakpapier gewikkeld pak, aan een dun maar sterk touw bevestigd.

Hij maakte het touw los, dat dadelijk werd ingepalmd en begon het pak te openen. Het bevatte een paar schoenen, een broek en een pet, benevens een korte en lichte jekker. Het pak woog desniettemin tamelijk zwaar en de sterke hand van Henderson zou nodig zijn geweest, om het zo hoog op te werpen.

Aan de broek was een stuk papier vastgespeld. Het bevatte slechts deze weinige woorden: «Trek aanstonds het goed aan en vertoon je niet meer voor het raam, vóór wij de touwladder naar boven hebben geschoten.

Brand ging met zijn kleren terzijde van het venster staan, en terwijl hij ze aantrok snorde er iets door de lucht.

Daarop volgde weer een klap op de vloer van een vallend voorwerp, en Brand zag een ijzeren harpoen, met twee weerhaken op het vloerkleed liggen, ongeveer in de vorm zoals die door de walvisvaarders gebruikt wordt.

Aan deze met wollen lappen omwik-

kelde harpoen was een dunne, maar sterke touwladder vastgemaakt, die aan het uiteinde voorzien was van een stijve, stalen haak en een stuk dik touw.

Brand kleedde zich haastig verder aan, en hij behoefde niet lang te zoeken naar een steun voor de touwladder; het ijzeren bed, dat dicht tegen de muur aan stond, was er als het ware voor aangewezen.

Hij maakte de haak aan een der poten vast, overtuigde zich, dat het bed onmogelijk kon verschuiven en klom daarna vlug uit het raam, na nog 'n laatste blik te hebben geslagen op de bewuste-loze verpleegster.

Hij zwaaide zijn benen over de vensterbank en begon voorzichtig de ladder af te dalen.

Eindelijk was hij nog slechts een paar meter boven de grond. Toen voelde hij zich door een paar sterke armen omvatten, die hem behoedzaam op de grond plaatsten.

De gevaarlijke tocht was gelukkig volbracht.

Wankelend van vermoeidheid greep Brand de handen van zijn beide vrienden en stamelde:

— Dank! Zonder jullie zou ik waarschijnlijk reeds morgen naar de gevangenis zijn overgebracht.

— Laat ons geen tijd verliezen met dankbetuigingen, mijn jongen, zei Raffles zacht. Wij zijn er nog niet! Je zult je nog eens moeten inspannen. De tuinmuur moet worden overgeklimmen. Gelukkig hebben wij ons voorzien van een korte ladder en alles zal wel goed gaan.

De drie mannen spoedden zich door de donkere tuin en enige minuten later hadden zij de muur bereikt, ter plaatse waar een ladder er tegen was geplaatst.

Daarop klauterden zij, elk op hun beurt, vlug als een kat, over de muur, en nu konden de drie mannen zich in veiligheid achten.

Anderhalf uur daarna steeg het vliegtuig van Raffles als een arend in de lucht en aanvaardde de reis naar Londen.

HOOFDSTUK VII

DE LANGE ARM DER WRAAK

De overtocht over de Atlantische Oceaan had zonder enig ongeval plaats.

Het was omstreeks half zeven in de avond, Engelse tijd, toen de machine te Craydon landde.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat Raffles, alvorens Brand uit het ziekenhuis te New York te vervoeren, zijn vermomming had afgelegd en weer was geworden, wie en wat hij te Londen geweest was: Lord William Aberdeen, een schatrijke Londenaar, bekend om zijn eigenaardige levenswijze, zijn filantropie en zijn buitengewone rijkdom, en voorts om zijn grote liefde voor alle takken van sport.

De passen werden nagezien, en de machine werd veilig in haar privé-hangar opgeborgen, waarbij het personeel van het vliegveld assisteerde.

De lange rust had Brand zodanig verkwikt, dat hij zonder enige hulp uit de machine kon stijgen.

Het duurde enige tijd voor de drie mannen een auto hadden kunnen machtig worden en om halftien in de avond bereikten zij hun woning.

Tamelijk vermoeid door de reis namen zij aanstonds een verfrissend bad, verkleedden zich en zetten zich aan de avondmaaltijd, die Henderson haastig had bereid, bijgestaan door Gaston, de grijze kamerbediende van Lord Aberdeen.

Er was tijdens hun afwezigheid een grote stapel brieven en kranten geko-

men. De dagbladen dateerden van een viertal weken geleden en het laatste was die avond bezorgd.

Gaston had ze allen keurig gerangschikt op de schrijftafel in de werk-kamer van Zijne Lordschap neergelegd en daar ging Brand er een paar halen.

— Zou het mogelijk zijn, vroeg hij, toen hij, met een paar bladen in de hand, de kleine eetkamer binnentrad, waar het souper gereed was gezet, dat de Londense bladen al nieuws bevatten betreffende mijn ontvluchting?

— Het is niet geheel onmogelijk, want de tegenwoordige techniek van het krantenbedrijf kent geen bezwaren meer!

Brand sloeg een van de bladen open. Het was de «Daily Mail».

Hij had het blad zo opgevouwen, dat Raffles, die vlak tegenover hem zat, het uitzicht had op de achterste pagina, die zoals gewoonlijk door louter foto's was ingenomen, voorzien van een kort, toelichtend bijschrift.

Vrij onverschillig liet Raffles zijn blikken over de pagina dwalen, maar eensklaps nam zijn gelaat een uitdrukking van schrik en verwondering aan en hij trok Brand het blad haastig uit de hand:

— Neem mij niet kwalijk, mijn waarde, ik ben niet zeer hoffelijk, zei hij, maar ik zie hier een portret, dat mij niet veel goeds voorspelt.

— Van wie?

— Van Jessy Kelvin!

— Wat is dat? riep Brand verschrikt uit. Haar schuilplaats is dus ontdekt?

— Dat moet wel zo zijn!

— Staat er een onderschrift bij?

— Vier regels druk: Wij bieden onze lezers hier het portret van madame Kelvin die zich thans ophoudt op het buitenverblijf van Graaf Palmhurst. Voor nadere bijzonderheden verwijzen wij naar het artikel op bladzijde 7 van onze eigen correspondent.

Raffles sloeg haastig een paar bladzijden om en spoedig had hij het bewuste artikel gevonden.

Hij vouwde het blad dubbel en begon weer te lezen:

Een merkwaardige ontdekking.

JESSY KELVIN DE GAST VAN
GRAAF PALMHURST

Onze fotocorrespondent te Hortsham meldt ons:

— Door een toeval ben ik in staat geweest een foto te nemen van de vrouw, wier naam in deze laatste dagen in New York op ieders lippen lag, van Jessy Kelvin, de schatrijke weduwe van de fabrikant van die naam, die naar onze lezers zich wel zullen herinneren, gemengd werd in de zaak van het Kwade Oog, waarvan de opzienbarende bijzonderheden iedereen nog wel vers in het geheugen zullen liggen.

Ik maakte, gewapend met mijn camera, mijn trouwe metgezel onder alle omstandigheden, een rit op mijn motorrijwiel en steeg af in de buurt van Haywards Head, het bevallige plaatsje aan de spoorlijn van Londen naar Brighton.

Ik parkeerde mijn motorrijwiel bij de eerste logementhouder van de plaats en ging te voet het verrukkelijke bos in met zijn smalle paadjes, weinig toegankelijk voor het motorros, en waar ik hoopte, enige mooie foto's te kunnen maken.

Te midden van deze bossen ligt, aan een brede grintweg, die er dwars door heen loopt, het fraaie buiten van Graaf Palmhurst.

Voor zover mij bekend was, vertoefde er op het ogenblik niemand op het buiten, behalve de bejaarde rentmeester van de graaf, diens vrouw en misschien een bediende.

Ik wist, dat de wandeling er steeds vrij was, uitgezonderd een klein gedeelte van de tuin, die dicht aan het huis grenst.

Ik volgde een bemost pad, toen mijn aandacht werd getrokken door voetstappen aan de andere zijde van de heg, die het pad scheidt van het afgesloten gedeelte van de tuin, en die bijna twee meter hoog is.

Nieuwsgierig zoals een fotograaf nu eenmaal is, wierp ik een blik door een kleine opening in de heg, in de richting, waaruit de voetstappen kwamen en daar zag ik een vrouw van buitengewone schoonheid naderen.

Ik zou als journalist niets waard zijn, wanneer ik haar niet aanstonds herkend had van de foto's, welke ons uit de Amerikaanse bladen bekend zijn.

Men kon zich dienaangaande niet vergissen: Die dame, eenvoudig gekleed, blootshoofds en die daar in diepe gedachten voortschreed, was Jessy Kelvin, de vrouw, die zulk een eigenaardige rol had vervuld in de strijd tegen de bende van het Kwade Oog, die eindigde met een volkomen nederlaag van dit vreselijke genootschap en de dood van zijn aanvoerder en Dr. Fox, de beruchte Engelse bandiet, wiens uitlevering door onze regering gevraagd was.

Ik was door deze ontdekking aanvankelijk zo onthutst, dat ik stokstijf op dezelfde plaats bleef staan.

Maar toen kreeg het journalisteninstinct de overhand!

Ik zag, dat het pad, hetwelk Jessy

Kelvin volgde, over een grote lengte recht doorliep en daarom ging ik snel, zonder enig gerucht te maken, over het mos verder terug en stelde mij aan het einde van het pad verdekt op, tussen het dichte struikgewas, zodat op zijn best alleen de lens van mijn toestel te zien zou zijn.

Ik hield mijn camera gereed en drukte op het juiste moment af. Het resultaat zal de lezer op de laatste pagina aantreffen.

Maar het geluid, hoe zwak ook, van mijn cameraluiter had de vrouw doen opschrikken. Dit geluid scheen haar niet onbekend te zijn en haar ogen keken vorsend rond, tot zij mij ontdekt had.

Er volgde een kleine woordenwisseling, die van mijn kant met de grootste hoffelijkheid, maar tevens met de grootste beslistheid gevoerd werd en ik haastte mij met mijn buit terug.

Ik trachtte voor die tijd Jessy Kelvin nog enige vragen te stellen, maar zij weigerde volstrekt te antwoorden. Vele lezers zullen zich afvragen, hoe het mogelijk is, dat deze dame zich thans hier bevindt, drie dagen nadat zij met stelligheid te New York was gesignaleerd en daarop kunnen wij geen antwoord geven! Wij zelf staan hier voor een raadsel, waarvan wij de oplossing niet weten, maar dat er niet minder om bestaat.

Een persoonsverwarring is volkomen buitengesloten; de schrik, de woorden, de gehele houding van de dame lieten

volstrekt geen plaats voor onzekerheid! Zij is wel degelijk de schone vrouw, die te New York zulk een opzienbarende rol vervuld heeft.

Hoe zij op het landgoed van Graaf Palmhurst komt, dat is iets, wat hij zelf wel zal verklaren, als hij dat noodzakelijk acht.

Raffles liet het blad zakken en zei tussen de tanden:

— Ik heb wel lust, die fotograaf een pak slaag te geven.

— Zou zij in gevaar verkeren, denk je? vroeg Brand.

— Natuurlijk doet zij dat! In het grootst denkbare gevaar! De foto's hebben in de «Daily Mail» van hedenavond gestaan, die reeds om vier uur te verkrijgen was. Het wemelt hier natuurlijk van schurken, die het op mij voorzien hebben, alleen Fox, niet meer, en die allen hun best zullen doen zich de ontdekking van die fotograaf ten nutte te maken. Het Kwade Oog had hier te lande, evenals in Parijs en Berlijn, zijn agenten en deze zullen niets nalaten, om zich over de nederlaag van het Kwade Oog te wreken. En speciaal op die beklagenswaardige vrouw, die wel heel zwaar moet boeten voor haar leven van misdaad! Wij moeten er aanstonds heen om haar te helpen!

— Dan ga ik met je mee, Edward, riep Brand uit. Ik zal dadelijk Henderson waarschuwen!

HOOFDSTUK VIII

ALS EEN VROUW LIEF HEEFT

Raffles verzond een dringend telegram met betaald antwoord en reeds een half uur later had hij antwoord.

Het telegram was afkomstig van zijn rentmeester, die geheel alleen met zijn vrouw het grote huis bewoonde, en luidde:

Alles wel. Madame Kelvin steeds hier. Zal dadelijk seinen wanneer gevaar dreigt.

Jackson.

Het spreekt vanzelf, dat dit telegram niet bezorgd was aan het huis van Lord Aberdeen, maar dat Raffles er op het hoofdtelegraafkantoor op had gewacht als Graaf Palmhurst, want ook Jackson wist niet beter, of zijn meester voerde die naam.

Nadat Raffles nog een telegram had verstuurd, waarin hij Jackson mededeelde, dat hij zich aanstonds op weg begaf naar zijn buitengoed en dat er een kamer voor hem en zijn vriend Graaf Perry in gereedheid moest worden gebracht, begaf hij zich weer naar het herenhuis in de Cromwell Street, waar Henderson reeds met een snelle auto gereed stond.

Er was een groot valies in de auto geladen en dat was de enige bagage, welke de vrienden voorlopig zouden meevoeren.

De afstand per trein van Londen naar Horsham bedraagt ongeveer tachtig mijlen en de trein legt die afstand in iets meer dan zeven kwartier af.

Er werd gedurende de rit niet veel meer gesproken en de beide vrienden verzonken ieder in hun eigen gedachten.

De wagen reed met onverminderde snelheid voort, bestuurd door de nimmer falende hand van Henderson en om half twee in de nacht bereikten zij Horsham.

Vandaar tot Haywards Head bedraagt de afstand slechts tien minuten rijden, en eindelijk hield de auto stil voor het grote inrijhek, vanwaar 'n brede grindweg naar het landhuis voert. Henderson trok aan de bel, die zich naast het hek bevond, maar er verscheen niemand.

Jackson sliep natuurlijk vast en daar hij, meestal op de bovenste verdieping

van het huis overnachtte, had hij het bellen niet gehoord.

— Het is goed, dat ik een sleutel van het hek bij mij heb gestoken, zei Raffles glimlachend.

Hij stak de sleutel in het slot en Henderson duwde het hek open, waarop de auto kon binnen rijden. Henderson liet de claxon werken, om Jackson te waarschuwen, maar alles bleef stil in het grote huis.

— Ik zie ook nergens licht! zei Brand op zachte toon.

— Dat is vreemd genoeg! Jackson moet toch mijn telegram reeds lang ontvangen hebben, antwoordde Raffles.

Nogmaals liet Henderson de hoorn werken, maar er verscheen niemand.

De auto bevond zich nu nauwelijks vijf meter van het huis.

— Dat is toch zijn gewoonte niet, om mij niet te begroeten! zei Raffles. Ik zou wel eens willen weten...

Hij kon de zin niet voltooien, want eensklaps klonk er ergens in het huis een luide gil.

Er kon niet aan getwijfeld worden, het was de gil van een vrouw. De kreet werd aanstonds beantwoord door een schot en toen werd alles weer stil.

Maar daarop werd er een ruit van een venster op de tweede verdieping stuk geslagen en terwijl de scherven rinkelend omlaag vielen, gilde de stem van de vrouw door de nacht:

— Neem u in acht, John Raffles, het is op uw leven gemunt;

Met een kreet van woede was Raffles uit de auto, op de voet gevolgd door Brand en Henderson.

Zij renden naar de voordeur, die gesloten was en die ook zeker wel niet geopend zou worden.

Weer moest Raffles zijn sleutel te voorschijn halen, maar ditmaal baatte het voorwerp hem niet, want de deur bleek met een zware ketting gesloten te zijn, die er blijkbaar zoeven op gedaan was.

— Dan door een der vensters naar binnen, James, riep Raffles, krijtwit van woede en onrust.

De reus zette zich schrap tegen de muur onder een van de hoge ramen en in een oogwenk was Raffles op zijn rug geklauterd, sprong op de vensterbank en trapte het venster open.

Hij maakte licht in het vertrek en had nog juist gelegenheid zich bliksemsnel te bukken, want de deur vloog open en een kerel, met een doek voor de benedenste helft van zijn gelaat gebonden, trad binnen en vuurde op hem, zonder te mikken.

Het was echter het laatste schot van de man geweest, want Raffles schoot in half geknielde houding terug en raakte hem midden in het voorhoofd.

Terwijl dit geschiedde was Brand, op zijn beurt, met behulp van de reus het raam binnen geklauterd.

Hij verliet ijlings het vertrek, waarbij hij moest heen stappen over het lijk van de dode bandiet, snelde de vestibule binnen en deed de ketting van de deur om Henderson binnen te laten.

De reus vloog dadelijk de brede trap op en bereikte zo de gaanderij, die dwars over de vestibule heen liep. Een ogenblik verdween hij uit het gezicht, maar toen zag Brand hem terugkeren, worstelend met twee mannen.

Eigenlijk gezegd werd er slechts aan één kant geworsteld en wel aan de zijde

van de bandieten, want Henderson hield hen stevig in de nek vast.

Een van de schurken trok een lang, vlijmscherp dolkmes en hief de vrije arm op. Maar vóór hij had kunnen toestoten, had Henderson met reuzenkracht de beide ellendelingen opgetild...

Een ogenblik zweefden zij boven de leuning van de balustrade en toen smakten hun lichamen omlaag, om te pletter te vallen op de marmeren vloer van de vestibule.

Raffles had ook reeds de zijkamer verlaten, waar hij was binnengedrongen en vloog nu, op zijn beurt, de trap op, door Brand gevolgd.

Hij kwam juist bijtijds om nog een bandiet neer te leggen, die verraderlijk achter Henderson was aangeslopen en hem zijn dolk in de rug wilde stoten.

Juist op dit ogenblik klonk buiten het gesnor van de motor, welke Henderson had afgezet.

Raffles opende de deur van het vertrek aan zijn linkerhand, ijlde naar het raam en wierp het open.

Daar beneden waren drie gedaanten zichtbaar, die zich met de auto bezighielden.

Een hunner had juist de motor aangezet. Raffles mikte zonder zich te overhaasten en schoot de man door het hoofd.

Een der twee kerels, die reeds in de auto hadden plaats genomen, wilde opstaan om te vuren in de richting, waar hij de vuurstraal had gezien, maar ook hem velde de nimmer missende kogel van de Grote Onbekende neer.

De derde wist uit de wagen te springen en ijlde weg, zo vlug zijn voeten hem konden dragen.

Dit alles had slechts enkele minuten geduurd en het huis scheen nu van rewers gezuiverd te zijn.

De drie mannen snelden naar het aangrenzende vertrek en bijna tegelijk slaakten zij een kreet van woede: in het midden van de kamer, uitgestrekt op de vloer, lag het bewegingloze lichaam van een vrouw in nachtgewaad.

Uit haar hals lekte een dunne bloedstraal, die het lichte tapijt met een sombere tint had gekleurd.

Dadelijk snelde Raffles op de vrouw toe; het was Jessy Kelvin, zwaar gewond, misschien dodelijk, door een kogel in de hals.

Hij richtte het lichaam behoedzaam op en dadelijk sloeg de vrouw haar ogen open, haar lippen begonnen te trillen, er verscheen een glans van oneindige dankbaarheid en liefde in haar ogen en toen gleed er langzaam een heldere traan over haar doodsbleke wangen.

— Nu heb ik niets meer te verlangen, klonk het als een zucht over haar lippen. Ik ga nu sterven, John Raffles, waartoe dient het het langer geheim te houden: ik heb je lief! Ik sterf met vreugde, omdat ik je heb kunnen reddend!

— Gij zult niet sterven, ik wil u aan het leven hergeven! zei Raffles op een ernstige toon.

Hij tilde de vrouw op en droeg haar behoedzaam naar het aangrenzende vertrek, een slaapkamer, waar hij haar op het grote bed neerlegde.

Nadat hij met de grootste zorgvuldigheid de zware wonde verbonden had, werd er dadelijk onderzoek gedaan naar Jackson en men vond de ongelukkige man met touwen omwikkeld, met een

doek in de mond en een schotwonde in het been, half bewusteloos in zijn eigen kamer op een stoel vastgebonden.

Zodra hij weer kon spreken, deelde hij mede, dat er een zestal gemaskerde mannen omstreeks elf uur in de avond, toen het in deze streek al geheel stil was, in zijn kamer waren binnengedrongen.

Hij had getracht zich te verdedigen, maar een der bandieten had hem in het been geschoten en daarop werd hij overweldigd en vastgebonden.

Vervolgens kwam het telegram en de bandieten stuurden een gefingeerd antwoord, omdat zij wel begrepen, dat Raffles zo spoedig mogelijk zou verschijnen en dus regelrecht in de val zou lopen.

Waarschijnlijk hadden zij de vrouw en Raffles tegelijkertijd willen doden, maar ofschoon de ellendelingen Jessy Kelvin met de revolver op de borst tot zwijgen wilden dwingen, had zij toch door te gillen Raffles kunnen waarschuwen en hun plannen in duigen kunnen gooien.

Raffles zat met gefronst voorhoofd, de hand van Jackson in de zijne, naar deze uiteenzetting te luisteren en zei nu:

— Het zal niet lang duren, beste Jackson of je bent geheel genezen. De wonde heeft gelukkig niet al te veel te betekenen! Wij blijven hier en ik zou wel eens willen zien, dat de bandieten hun aanval zouden herhalen! Charles, wees zo goed, om dadelijk te telefoneren, zodat zij ons kunnen bevrijden van de lijken dier lafhartige schurken.

Terwijl Brand naar de telefoon snelde, begaf Raffles zich weer naar het rustbed van de zwaar gewonde vrouw, streek haar zacht enige malen over het glanzend zwarte haar en zei:

— Wanneer 't mocht gebeuren, dat gij van deze zware wonde geneest, Jessy, dan moet gij een ander leven gaan leiden. Gij zijt rijk, gij kunt zeel veel goeds verrichten met die rijkdom! En ban al het andere uit uw hoofd; er zijn velerlei zaken, die het voor mij onmogelijk maken, aan liefde te denken, tenminste in lange, lange tijd niet! John Raffles heeft een taak te verrichten, een zware en moeilijke taak, en geen tedere gevoelens voor wie ook, mogen hem daarvan afhouden!

Jessy Kelvin wendde hem haar bleek gelaat toe, met een blik van eindeloos verlangen in de donkere ogen en fluissterde toen, terwijl zij zwak de vingers drukte, die haar hand omsloten hielden:

— Ik zal het beproeven... ik zal het beproeven...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Geheimzinnige Liftkoker

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS :

Te bestellen bij : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

<p>2001. — Een Millioenen-erfenis.
 2. — De gestolen Dolk.
 3. — Een Inbraak met gevolgen.
 4. — Het Verwisselde Lijk.
 5. — Zonderlinge Epidemie.
 6. — Een droeve Huwelijksdag.
 7. — De Wraak der K. K. K.
 8. — Twee Doodsvijanden.
 9. — De Meester herleeft.
 10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
 11. — Raffles en Amor.
 12. — Nicholson juicht te vroeg.
 13. — De Broeder van Nicholson.
 14. — Avontuur in België.
 15. — De Moord in Kamer 13.
 16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
 17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
 18. — De Strijd om het Geheim.
 19. — Naar het Goudland.
 20. — Bloed en Goud.
 21. — De buitenste Duisternis.
 22. — De Waanzinnige.
 23. — De gestole claim.
 24. — De bergduivel.
 25. — De Goud-fee.
 26. — Onrust op Holderness Hall.
 27. — Het Geheime Document.
 28. — De Redding van « Goudhaar ».
 29. — « Goudhaar ».
 30. — De Smokkelkoningin.
 31. — De Misdaad in de trein.
 32. — De Revue-Girl.
 33. — Professor Shirley.
 34. — De Kit van Wong Li.
 35. — De Gewaande Radjah.
 36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
 37. — De Duivels van de Gele Zee.
 38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
 39. — Vijftig tegen één.
 40. — Ilona, de avonturierster.
 41. — De Kelder des Doods.
 42. — De onverwachte terugkeer.
 43. — Rode Bill krijgt een lesje.
 44. — De Stem van het Verleden.
 45. — Zwarte Anna.
 46. — Het Juweel van Prins Omar.
 47. — Gevaarlijk spel.
 48. — Het Goud van de Metropitanbank.
 49. — De Bende van Myra Bonati.
 50. — Merry-Kid de verklikker.
 51. — Het Verlaten Slot.
 52. — De Riolen van Parijs.
 53. — Rovers en Verraders.
 54. — Een documentenjacht.
 55. — De Verrijdelde Ontvoering.
 56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
 57. — Een Mislukte Samenzwering.
 58. — De Kooi des Doods.
 59. — Jacht op Fortuin.
 60. — De Gouden Wisselbeker.
 61. — Een Fatale Vrouw.
 62. — Een moderne Blauwbaard.
 63. — Een Geheimzinnige Moord.</p> | <p>64. — Een Spaans Drama.
 65. — Een merkwaardige diefstal.
 66. — Spoken op Marshy Manor.
 67. — Chantage en Hypnose
 68. — De Lokstem van het Goud
 69. — Het geheim van de Boekenkist
 70. — Het Revolutie Complot
 71. — Het Verlaten Huis
 72. — Het Spel met de Dood
 73. — Het Verstoorde Feest
 74. — Russisch Goud
 75. — Een Moderne Robinson
 76. — De Moord in Fenchurch Street
 77. — Het Vioolwonder
 78. — De Raadselachtige Moord
 79. — Een Avontuur in China
 80. — De Verborgen Schat
 81. — De Chinese Schatkamer
 82. — De Bende van de Gouden Ster
 83. — Sensatie in de Opera
 84. — De Folterkelder
 85. — De Bedrieger bedrogen
 86. — De Geheimen van Parijs
 87. — Speelzucht en Misdaad
 88. — De Diamanten Spin
 89. — Een duivelse Uitvinding
 90. — Parijse auto bandieten
 91. — Het Trio Desmond.
 92. — Een Sensationele Bokswedstrijd.
 93. — Als het Goud lokt.
 94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.
 95. — Wie was de Derde Man ?
 96. — 't Kostbare Fabrieksgeheim
 97. — De Ontvoerde Diplomaat
 98. — Rumoer om de Derby
 99. — Gevaren van de Wereldstad
 100. — Moderne Piraten
 101. — Het Filmkasteel
 102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
 103. — Een Onderaards Drama
 104. — De Verzonken Metropolis
 105. — De Vreemde Chauffeur
 106. — De Moord in het Cabaret
 107. — De Negende Steen
 108. — Onraad in Hollywood
 109. — Ossenkop ; gang 5
 110. — De bende van «de Ratten»
 111. — Het Avontuur in Hollywood
 112. — De Bende van de Gouden Spin
 113. — Irma Sandrina
 114. — In de val gelokt
 115. — Om een kwart millioen dollars
 116. — De Giftgas-centrale
 117. — Een mislukte ontvoering
 118. — De Verdwenen Kleindochter
 119. — Helicopter-bandiet
 120. — De Verraderlijke Huisknecht
 121. — Vrouwelijk Lokaas
 122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge
 123. — In het Hol van de Leeuw
 124. — Een Patient verdween</p> |
|--|--|

IN VOORBEREIDING :

125. — De Geheimzinnige Liftkoker
 126. — De pseudo uitvinder